

Medias res

Pronásledování křesťanů v XXI. století

Tomio Okamura
Jiří Kobza
Pavel Fendek
Milutin Ilič
Petr Hampl
Vladimír Adámek
Michal Semín
Lukáš Lhořan
Rafael Rafaj

Medias res

Pronásledování křesťanů
v XXI. století

Tomio Okamura
Jiří Kobza
Pavel Fendek
Milutin Ilič
Petr Hampl
Vladimír Adámek
Michal Semín
Lukáš Lhořan
Rafael Rafaj

Pronásledování křesťanů v XXI. století

Sbomík příspěvků ze semináře, který se konal v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR 19.11.2019 pod záštitou poslance Jiřího Kobzy

Editor: doc. Mgr. Petr Žantovský, Ph.D.

Spolupráce při realizaci: Věra Přihodová, Čestmíra Tomášková a Tomáš Doležal

Sazba a tisk: Tiskárna Gemmapress Nučice

Vydává: Medias res – spolek pro vědu a vzdělávání v roce 2019 jako svou 23. publikaci.

1. vydání 2019

© Medias res 2019

www.mediasres.cz

email: mediasres@email.cz

ISBN 978-80-87957-22-6

Obsah

Tomio Okamura	5
Jiří Kobza	7
Pavel Fendek	11
Milutin Ilić	27
Petr Hampl	31
Vladimír Adámek	39
Michal Semín	47
Lukáš Lhořan	57
Rafael Rafaj	73

Tomio Okamura
místopředseda
Poslanecké sněmovny
Parlamentu České republiky

Úvodní slovo

Vážení přátelé, vážené dámy a pánové,

děkuji poslanci Jiřímu Kobzovi, za čest říci na úvod pár slov na dnešním semináři „Pronásledování křesťanů v 21. století“. O tom, proč tu jsme, o tom, jakému tlaku čelí námi společně sdílené hodnoty, které mají své kořeny ve velké míře v křesťanství, většině z Vás vyprávět nemusím. Ten hlavní problém je, že to, o čem tu budeme mluvit, velká část Evropanů jako problém nevidí, naopak spolu s odvěkými nepřáteli křesťanství a evropské civilizace se na likvidaci naší kultury s chutí a radostně podílejí.

Na jedné straně ignorují ideologii islámu, která zcela nepokrytě v teorii i v praxi popírá lidská práva, svobody a demokracii, a na straně druhé ve jménu obrany, demokracie a svobody likvidují všechny opo-
nentní názory a jejich nositele. Paradoxně se tak na společné frontě ocitli ortodoxní feministky, radikální gayové či ekoteroristé spolu se zabijáky gayů a zotročovateli žen.

Není to příliš zarážející, fanatická Greta je stejný netolerantní a fanatický popírač svobod podobně jako ostatní neomarxisté. Všechny tyhle ideologické fašisty spojuje nenávist k toleranci a svobodě. David Curry, prezident americké organizace Open Doors, která monitoruje pronásledování křesťanů, označil křesťany za „nejvíce pronásledovanou skupinu na světě“. Doslova hovoří o epidemii únosů, znásilnění, bití a mučení“.

Když si vzpomenu na zmíněnou Gretu a humbuk kolem ní, ne-

jde si nevšimnout paradoxu. Satelity NASA monitorují amazonské požáry a to mimo jiné přimělo světové lídry, aby se zavázali deštné pralesy zachránit. A je to správné.

Vraždění křesťanů, jejich mučení, upalování, znásilňování a zotročování tisíců křesťanek muslimskými otrokáři zřejmě satelity nesledují a jejich utrpení není vidět na televizních obrazovkách ani v novinách. A tak shromáždění OSN poslouchá výlevy nemocného dítěte, ale neslyší, ani nevnímá řev vražděných křesťanů, ani umíráček, který zvoní celé křesťanské civilizaci.

Po teroristických událostech v Christchurch na Novém Zélandě, nikdo neváhal označit náboženské pozadí obětí, svět soucítil s postiženou muslimskou komunitou. Přitom v týdnu, ve kterém se stal útok na mešitu ve městě Christchurch, bylo v Nigérii zavražděno více než dvě stě křesťanů. Česká a vesměs ani světová média se o těchto událostech téměř nezminila. K uctění památky křesťanských mučedníků nebyly zorganizovány žádné pietní akce a nezvonily žádné kostelní zvony. Veřejnost nebyla nijak pobouřena.

Počet zavražděných obětí džihádistických útoků na Srí Lance, které byly spáchány na Velikonoční neděli 21. dubna 2019 a byly příčinou útoku na Novém Zélandě, jsou tak hrozné, že se na to nedá ani pomyslet: 253 mrtvých. Mezi oběťmi bylo 45 dětí. Islámští teroristé dobře věděli, že ve třech kostelích je mnoho dětí, a záměrně na ně zaútočili.

Vévoda z Cambridge, princ William, navštívil muslimy, kteří přežili útoky na mešity v Christchurchi na Novém Zélandu. Kupodivu žádný soucit nedonutil britskou královskou rodinu k tomu, aby se princ William před návratem do Anglie, zastavil také na Srí Lance, bývalé britské kolonii, a setkal se tam s přeživšími křesťany.

Vážení přátelé, dámy a pánové, křesťanství a křesťané jsou dnes druh určený k vyhubení. To je ta špatná část poselství dneška. Ta lepší je v tom, že křesťanství a křesťané jako víno pod tlakem vydávají ze sebe to nejlepší. Hodnoty, které přineslo křesťanství, tedy tolerance, humanita, nebo třeba oddělení víry od vládnoucí moci, jsou hodnoty, které lze potlačovat a popírat, ale už nikdy nikomu se nepodaří definitivně zašlapat je do zapomnění. A je jen na nás, do jaké míry je my budeme ochotní a schopní ubránit.

Mgr. Jiří Kobza

Místopředseda zahraničního výboru
Poslanecké sněmovny

Dobrý den dámy a pánové,

já vás srdečně vítám na dnešním semináři „Pronásledování křesťanů v 21. století“. Bude to určitě zajímavé téma, které bylo v poslední době trochu stranou pozornosti hlavních médií.

Jestli dovolíte, já se vrátím k tomu, co bylo řečeno na začátku tohoto semináře. Jak pan předseda Okamura již zmínil, prvním impulsem pro vznik myšlenky na uspořádání dnešní akce byla událost vyvraždění křesťanských vesnic v Nigerii do posledního mimina – krátce po útoku na mešity v Chrischurch - které zůstalo úplně stranou pozornosti masmédií i politiků.

Dalším takovým impulsem pak bylo jednání v Parlamentním shromáždění Rady Evropy, kde jsem navštívil seminář, kde byla prezentována otázka statistik povraždění křesťanů v rozvojovém světě za rok 2018. A ke svému zděšení jsem zjistil, že jen v tomto roce bylo zavražděno dva a půl tisíce křesťanů, jenom proto, že byli křesťané - ať to bylo v Indonésii, v Africe nebo kdekoli po světě. A přišlo mi, že se touto otázkou nikdo blíže nezabývá, že nikdo nezvedá ten problém, neptá se, jak je možné, že když útočí muslimský terorista v Evropě a vraždí kolem sebe kolemjdoucí, se píše, že to byl vyšinutý jedinec, kdežto když zaútočí Evropan na muslimy, tak je hned prohlášen fašistou, nacistou a příznivcem ultrapravice či podobnými adjektivy.

Musím se přiznat, že toto pokrytectví mě velmi inspirovalo při přípravě tohoto semináře.

Naším prvotním cílem bylo přinést tyto otázky do veřejného prostoru proto, abychom poukázali na to, že tisíce nevinných lidí jsou vražděny jenom proto, že jsou křesťané, pouze na základě své víry.

Jak už bylo řečeno, naše vlastní civilizace stojí na křesťanském základě, a právě proto bychom měli být citlivější na to, co se křesťanům všude ve světě děje v souvislosti s jejich vírou.

Když jsme seminář dávali dohromady, tak se list spíkrů průběžně měnil, a ve chvíli, kdy se jejich jména skrze pozvánku objevila na veřejnosti, začali se dostávat pod tlak ultralevicových sil, kde dokonce silně angažoval mediální odbor Pirátské strany, který vede pan Vrobel. Na příslušném facebookovém fóru probíhala bouřlivá diskuse, kde padaly výrazy o tom, že se v případě našeho semináře jedná o árijský sraz, byla vznesena otázka, jestli by neměl být vyvolán nějaký podnět proti nám směrem k zákazu akce a podobně. Někteří spíkrů v důsledku toho poté svou účast odvolali.

Organizátoři tohoto tlaku možná předpokládali, že couvnu, podobně jako organizátoři nedávno připravovaného sněmovního semináře o rodině, kde měl vystoupit pan Tommy Robinson, ten, jehož jméno se nesmí vyslovit na sociálních sítích, ale to se v našem případě rozhodně přepočítali.

My jsme byli pevně rozhodnuti skutečně tuto otázku vynést na světlo, zveřejnit a mluvit o ni. Objektivně, pravdivě, tvrdě a jasně. Aby vznikl alespoň nějaký protitlak vůči médiím, aby nepostupovala tendenčně, aby konečně poskytovala informace o tom, kolik křesťanů bylo kde a kým zavražděno, jaké následovaly tresty, jak se k tomu postavili příslušní politici v dané zemi.

To jsou všechny otázky, které se možná zdají okrajové, ale když si uvědomíte dopady na naši civilizaci, zjistíte, že přímo souvisí s jejím přežitím. My o tom musíme hovořit, je to naše povinnost vůči našim dětem, náš závazek vůči státu a Evropě, aby zde mohly další generace v míru žít a pracovat.

Jak nyní v tomto ohledu vypadá vlastně situace v Evropě? Podle německého webu PI bylo jen v Bavorsku v loňském roce poničeno 200 kostelů a udává se, že policie se zabývá znesvěcením kostelů téměř každý den, pachatelé jsou převážně mladiství výtržníci s imigračními kořeny. Veřejně a mediálně jsou tito lidé vesměs prezentováni jako duševně vyšinutí jedinci, pouze ve vzácných případech unikne na veřejnost informace, že pachatelé jsou - téměř výhradně - muslimové a migranti.

Obdobná situace je i ve Francii, kde dle studie z roku 2017 počet islamistických útoků na křesťany vzrostl meziročně o 38%. Francouzské ministerstvo vnitra evidovalo v tomtéž roce 541 antisemitských útoků. Západní státy tak postupně selhávají v ochraně bezpečnosti svých občanů., včetně nově příchozích křesťanských uprchlíků.

Je také zajímavé v této souvislosti zmínit, že po nedávném požáru katedrály Notre Dame následovaly na sociálních sítích tisíce příspěvků ze Srbska na téma, že když v letech 1999 - 2004 albánští teroristé v Kosovu vypalovali desítky křesťanských kostelů a klášterů, tak evropská masmédia mlčela.. Stejně jako při podobných akcích, které probíhaly ze strany muslimů vůči křesťanům v Bosně a Makedonii.

Já jsem proto velice rád, že to tady můžeme připomenout a poukázat a doufám, že tento seminář bude začátkem širší diskuze na toto téma, neboť je nesmírně důležité.

Děkuji za pozornost!

Pavel Fendek

spisovatel, publicista, ekonom

Náboženské, ideologické a politické motívy prenasledovania kresťanov v historickom kontexte

Vážené dámy a páni,

prenasledovanie kresťanov a páchanie násilia na nich sprevádza dejiny kresťanstva od jeho zrodu, začalo ukrižovaním Krista. Motív tohto aktu mal náboženský charakter, týkal sa výlučne židovskej populácie a rímska správa provincie sa na ňom podieľala dosť neochotne.

Kresťanstvo sa postupne šírilo po celej rímskej ríši a zakotvilo aj v samotnom Ríme. Rimania nemali problém tolerovať iné náboženstvá, pokiaľ ich príslušníci vzdali hold božstvu rímskeho cisára. Pre kresťanov to z princípu ich náboženstva nebolo možné. Rimania to zase vnímali ako akt nepriateľstva proti náboženským a politickým pilierom Ríma, čo bol motív k prenasledovaniu kresťanov najviac známym z doby vlády cisára Nera. Po troch storočiach od svojho vzniku sa však napokon kresťanstvo stalo oficiálnym náboženstvom Rímskej ríše a prijali ho aj barbarské kráľovstvá po zániku jej západnej časti. Šírenie kresťanstva v tomto období tak prebiehalo výlučne misijným spôsobom a v podstate len v hraniciach rímskej ríše. Zrejme preto je cirkevná hierarchia podobná tej rímskej.

V siedmom storočí sa na Arabskom polostrove zrodil islam, militantné náboženstvo proroka Mohameda, ktorého stúpenci dobyli za nie-

koľko desaťročí obrovské územie od Indie až po Pyreneje. Najvyspelejšia časť kresťanského sveta, Blízky východ, Egypt a celá severná Afrika sa dostala pod nadvládu Arabov, ktorí jej obyvateľstvo v krátkom čase islamizovali a arabizovali, na čom mala nemalý podiel polygamia a otroctvo. Šírenie kresťanstva a islamu bolo teda diametrálne odlišné. Kresťanstvo šírili najskôr priami Kristovi učeníci, ktorí boli Židia a potom ich nasledovníci rôznych národov medzi národmi rímskej ríše. Naproti tomu islam najskôr zjednotil Arabov, ktorí ho potom šírili expanziou, budovaním moslimského impéria, arabského kalifátu. Z uvedeného vyplýva, že primárny motív permanentnej snahy moslimov expandovať je náboženský, u ostatných náboženstiev takýto motív buď absentuje, alebo je sekundárny. Dospel som preto k záveru, že vzhľadom na charakter islamu nie je možné v moslimských krajinách šíriť medzi moslimami akékoľvek iné náboženstvo. Jediná možnosť úspechu je uplatnenie ich postupu proti nim samotným, k čomu sa neodhodlali ani európske koloniálne mocnosti v 19. storočí, zrejme pre ich sekulárny charakter.

Po dobytí Konštantínopolu v roku 1453, nástupcovia Arabov, moslimskí Turci pokračovali v svojom ťažení do strednej a juhovýchodnej Európy. Zverstvá, ktoré pri tom páchali na kresťanoch sú historicky zdokumentované. Islam sa snažil ovládnuť kresťanskú Európu už od svojho vzniku, najskôr z východu cez Byzantskú ríšu, potom zo západu, cez Pyrenejský polostrov Arabmi, napokon Turkmi znovu z východu. Odhliadnuc od križiackych výprav a vyhnania Maurov zo Španielska, boli kresťania v defenzíve tisíc rokov, situácia sa však úplne zmenila v 19. storočí. Začiatok tejto zmeny bolo objavenie Ameriky v roku 1492, následne jej kolonizácia a christianizácia domorodcov Španielmi. Misionárom sa dalo oveľa ľahšie a rýchlejšie šíriť slovo božie pod patronátom koloniálnej moci ako tajne za čias Ríma. Uvedené je príklad sekundárneho motívu šírenia náboženstva, následku, nie príčiny expanzie. Dôležité je preto poznanie, že šírenie, aj obrana božieho slova je ďaleko efektívnejšia, keď má nad ňou patronát svetská a navyše ozbrojená a odhodlaná moc.

Európa začala od 15. storočia expandovať, bohatnúť a mocnieť, teda tá jej časť, ktorá nemusela vzdorovať náporu Turkov. Kresťanská ci-

vilizácia sa rozvíjala, islamská kostnatela a upadala. Priemyselná revolúcia napokon spôsobila taký ekonomický, vojenský a mocenský rozmach Európy, že sa stala v priebehu 19. storočia globálne dominantnou silou, ktorej centrá ako Veľká Británia, mali rozsiahle koloniálne ríše. Celá islamský svet, okrem Osmanskej ríše, sa dostal pod koloniálnu správu európskych mocností, ktoré razantným spôsobom tlmili vášne domorodcov. Nech už je koloniálny systém v súčasnosti akokoľvek odsudzovaný, bolo to obdobie pre mimoeurópske kresťanské komunity najbezpečnejšie. A nie len pre kresťanské.

Po mnohých storočiach sa objektom prenasledovania stali kresťania aj v Európe. Prvá svetová vojna rozvrátila Ruské impérium, čo využili boľševici a po víťaznej revolúcii nastolili svoju totalitnú moc, založenú na komunistickej ideológii, ktorej súčasťou je ateizmus. Následok toho bolo búranie kostolov, prenasledovanie kňazov a tých, ktorí prejavili nesúhlas s ich ideológiou a konaním. Ďalšia totalita, nemecký nacizmus, mal tendenciu vytvoriť nové náboženstvo, ktoré by síce nebúrало kostoly, ale vymenilo na nich kríže za hákové kríže. Stačilo vyhrať vojnu a z Fühlera sa mohol stať druhý Mohamed, k čomu našťastie nedošlo.

Po druhej svetovej vojne boli európske koloniálne mocnosti natoľko oslabené, že sa spustil proces dekolonizácie, ktorý podporoval nie len ZSSR, ale aj USA. Európania žijúci v kolóniách po celé generácie ako napríklad v Alžírsku, dostali po ich osamostatnení na výber: rakva, alebo kufor. Približne dva milióny alžírskych Francúzov, tzv. čierne nohy, preto radšej zbalilo kufre a emigrovalo do Francúzska, čo je hodné mať na pamäti. ZSSR získal vplyv najmä v arabských štátoch, vznikol arabský nacionalizmus s prvkami sovietskeho socializmu, ktorému bol islamský fanatizmus cudzí, preto kresťanské menšiny neboli ohrozované.

Zvrhnutie iránskeho šáha a nastolenie teokratického režimu ajatolláhom Chomejním bol prvý viditeľný prejav radikalizácie moslimov. Chomejnii roky pripravoval a organizoval islamskú revolúciu z francúzskeho exilu, o čom francúzske úrady bezpochyby vedeli. Normálny európsky štát by takú osobu vyhostil, čo sa však nestalo. Francúzsko sa tak vedome podieľalo na úspechu islamskej revolúcie, čo bol prvý viditeľný

prejav podpory Západu radikálneho islamu a expanzie islamu ako takého. Sovietska rozviedka zaregistrovala, že sa islam dáva do pohybu a môže mať vplyv na jeho moslimské stredoázijské republiky, najmä z územia Afganistanu. Vyslal preto svoje vojsko na pomoc jeho komunisticky orientovanej vláde. Západ ako celok tento akt odsúdil, zrušil svoju účasť na olympijských hrách v Moskve a začal všestranne, najmä zbraňami podporovať mudžahedínov, moslimských náboženských fanatikov. ZSSR nebol v Afganistane úspešný preto z neho v roku 1989 stiahol svoje vojská. Víťazní mudžahedíni následne nastolili islamský režim fanatikov 7. storočia, čo na Západe s nadšením privítali. Nadšenie Západu významne neschladiť ani zničenie obrovských sôch Budhu, ktoré nerušene stáli na svojom mieste dve tisícročia, nepovažoval to za znamenie.

Po kolapse ZSSR v roku 1991 síce prestali zástupné vojny, USA už nemali súpera, počet konfliktov sa však naopak zvýšil. V konflikte v bývalej Juhoslávii Západ jednoznačne hájil záujmy moslimov, nevadil mu exodus Srbov z Kosova, ničenie pravoslávnych kostolov a terorizovanie Srbov, ktorí ostali v Kosove Albáncami. Navyše, v rozpore s medzinárodným právom, uznali jeho nezávislosť na Srbsku.

Pozoruhodné je aj to, že akékoľvek angažovanie sa Západu v islamskom svete v mene slobody, demokracie a ľudských práv, má za následok rozvrat, chaos, vznik islamského fanatizmu, prenasledovanie a genocídu kresťanov. Logické vysvetlenie konania Západu je len jedno: rýchlym tempom prebieha jeho dechristianizácia aj islamizácia a rúca sa jeho demokratický systém. To je dôvod, prečo Západ po kolapse ZSSR, keď nemal vo svete konkurenciu, neprestal sympatizovať s islamom a nezačal ho držať nakrátko. Moc aj prostriedky na to síce mal, ale nemal odhodlanie ich uplatniť. Západu tomu zabránila aj šíriaca sa nová viera – neomarxistická ideológia, ktorá nepripúšťa uznať fakt, že západná civilizácia je vo vojne s novým globálnym protivníkom, islamom, nebezpečnejším ako bol ZSSR. Jeden múdry rímsky generál konštatoval, že vojny sa nevyhrávajú ani modlením ani diplomaciou.

Dechristianizovaný a islamizovaný Západ nedokáže zabrániť prenasledovaniu kresťanov nikde vo svete, ani v Európe, nedokáže obrániť

pred islamom ani sám seba, pretože nepripúšťa, že je s ním vo vojne. Práve naopak, zdôrazňuje mierumilovnosť islamu a fantazíruje, že ho uniesli islamisti a proti ich terorizmu vedie Západ vojnu. Tvrdiť niečo iné sa trestá ako prejav islamofóbie.

Čo je to za ideológiu ten neomarxizmus, keď dokáže masovo vyrobiť z Európanov bezduché ovce? Aký charakter má vlastne jeho liberálna demokracia, keď trestá prejavy slobody a podieľa sa na prenasledovaní kresťanov priamo v ich donedávna bezpečnom domove, v Európe? Existuje vôbec možnosť zabrániť záhube Európy a kresťanstva? Túto problematiku analyzujem v knihe *Súmrak európskej civilizácie*, barbari sa zmocňujú Európy, kapitola V., bod 8. Rád by som túto analýzu prezentoval na tomto mieste, avšak vzhľadom na jej značný rozsah som z nej vybral len to najpodstatnejšie. Celú problematiku som skoncentroval do tejto tézy: Dospel som k záveru, že liberálna demokracia Západu je v skutočnosti totalitná neomarxistická diktatúra a tyrania menšín. Jej integrálnou súčasťou je rasistická antibelošská a antieurópska ideológia multikulturalizmu, ktorej filozofickým a intelektuálnym základom je kultúrny komunizmus. Tvorí ju zvláštna syntéza nacizmu, marxizmu, orientálnej islamskej despocie a plutokracie finančnej oligarchie, novodobej to aristokracie.

Multikultúrny tzv. vyspelý liberálny Západ, reprezentovaný EÚ, buduje anticivilizáciu k európskej civilizácii, jej antickému a kresťanskému kultúrnemu dedičstvu a hodnotám. Európske hodnoty liberálnej demokracie sú, napriek proklamovaným vznešeným ideálom, v totálnom protiklade so skutočnými, autentickými európskymi hodnotami a demokraciou. Dechristianizácia Západu a jeho islamizácia je tak bazálnou príčinou globálnej vojny a permanentného rastu násillia proti kresťanom.

Bez vytlačenia neomarxistickej ideológie Západu na okraj spoločnosti a zmeny orientácie Vatikánu je podvolenie sa kresťanstva a Európy islamu neodvratné.

V interpretácii pojmov liberalizmus aj demokracia vládne zmätok. Zaregistroval som názory, že demokracia buď je, alebo nie je, preto nepotrebuje prívlastky a naopak, že demokracia prívlastky mať musí. Do-

konca som sa dozvedel, že samotný pojem liberalizmus nie je dostatočne definovaný. Argumentácia autorov týchto názorov bola síce logická, ale nevedie k žiadnemu relevantnému záveru, čo si dovoľujem napraviť. Liberalizmus existuje totiž vo forme spoločenskej a ekonomickej. Tým je tento pojem jednoznačne definovaný, čo umožňuje vysvetliť prečo súčasné liberálne strany môžu byť z ekonomického hľadiska až dickensovsky pravicové a zároveň zo spoločenského hľadiska až (neo)marxisticky ľavicové.

Je pravda, že demokracia buď je, alebo nie je, ale v spoločnosti, kde demokracia je, slúžia jej prívlastky na oslovenie potenciálnych voličov danej politickej strany. Máme napríklad demokratickú stranu, sociálnu demokraciu, kresťanských demokratov atď. Pojem demokracia však môže byť elegantne zneužitý, pokiaľ sa ho zmocní akákoľvek totalitná ideológia.

Najvyššou formou demokracie je v marx-leninskej totalitnej komunistickej ideológii diktatúra proletariátu vedeného komunistickou stranou, ktorá sa nazýva „ľudová demokracia“, budujúca socializmus, svetlý to zajtrajšok. Každý, kto sa nestaval pozitívne k vytýčenému cieľu bol triedny nepriateľ, disident a extrémista, nepriateľ pokroku, preto bol „pokrokovým“ komunistickým režimom perzekvovaný, spoločensky počnúc až fyzicky končiac.

Neomarxizmus, reprezentovaný jeho najdôležitejšou súčasťou, multikulturalizmom, sa stal oficiálnou ideológiou EÚ, ktorá na jej základe buduje nový, kultúrny socializmus. Marxov beztriedny komunizmus nahradili neomarxisti kultúrnym komunizmom, rovnosťou všetkých kultúr, rás a ich príslušníkov. Komunistická ideológia, síce v novej forme, sa tak paradoxne stala základom pokrokovej agendy EÚ a jej liberálnej demokracie, ktorej prejavy sú práve preto podobné tým, aké mala ľudová demokracia. Neomarxizmus je stále ponímaný viac-menej ako adaptácia učenia Karola Marxa na súčasné pomery. Aj vzdelaní politológovia marxistického zamerania, ktorí sú negatívne naladení na dianie v súčasnej EÚ konštatujú, že agenda multikulturalizmu, genderu, LGBTI, radikálneho feminizmu atď., nemá s marxizmom nič spoločné, pretože o tom Marx

ani Lenin predsa nepísali.

Oni sami sa zrejme považujú za neomarxistov, čiže za „vylepšených“ marxistov, čím zvyšujú zmätok v interpretácii tohto pojmu. Intelektuáli ako je exprezident Václav Klaus zase považujú neomarxizmus len za jednu z mnohých ideológií a ideologických smerov, ktoré devastujú Európu, čím tiež zvyšujú zmätok v interpretácii tohto pojmu. Čo je to teda neomarxizmus?

Neomarxizmus je kultúrny marxizmus neomarxistov Frankfurtskej školy, založený na ideológii kultúrneho komunizmu. To je najstručnejšia definícia neomarxizmu. Menšinová, ľudsko-právna, rodová (gender), LGBTI, imigračná a nespočetné ďalšie agendy EÚ, ako aj politická korektnosť majú korene práve v tézach tejto filozofickej a ideologickej školy, z ktorej od jej založenia takmer pred sto rokmi vyrástol mohutný a rozkošatený strom. Ústredný motív tejto školy a jej nasledovníkov je nenávisť k autentickým hodnotám európskej kultúry, civilizácii a jej nositeľom, Európanom ako predstaviteľom bielej rasy. Neomarxizmus je v súčasnosti ľavicová ideológia, ktorej protagonisti sa zriekli budovania beztriednej spoločnosti, naopak, slúžia finančnej oligarchii pri budovaní novej totalitnej diktatúry, neomarxistického socialistického spoločensko-ekonomického systému, v ktorom bohatí znárodňujú zisky a chudobní znárodňujú straty. Inak povedané, bohatí privatizujú zisky a chudobní privatizujú resp. socializujú straty.

Významný interpret tém Frankfurtskej školy Herbert Marcuse v knihe *Jednorozmerný človek* vymyslel „represívnu toleranciu“ (čo je nezmyselné protirečenie), v ktorej vyžadoval netoleranciu k pravicovým hnutiam a toleranciu k ľavicovým hnutiam. Na tomto princípe funguje aj súčasná liberálna demokracia, ktorá je v skutočnosti demokraciou represívnou. Liberálna demokracia je tak v princípe identická s ľudovou demokraciou, líšia sa len objektom a intenzitou represie. Ronald Reagan odpovedal na otázku aký je rozdiel medzi demokraciou a ľudovou demokraciou veľmi výstižne, že taký, aký je rozdiel medzi kazajkou a zvieracou kazajkou. Rovnaký rozdiel je aj medzi demokraciou a liberálnou demokraciou, preto Viktor Orbán ako prvý začal používať pojem ne-

liberálna demokracia ako protiklad totalitnej, represívnej liberálnej demokracie. Liberálna demokracia preto nie je len jeden typ politických strán, ale celý politický mainstream, všetky politické strany, hnutia a MVO, ktorých ideológia je neomarxizmus a multikulturalizmus, či k tejto ideológii inklinujú.

Zjednotenie Európy je možné len vtedy, keď zaniknú národné štáty a nahradia sa, či „rozpučia“ európske národy. Neomarxistická EÚ preto prijala za svoj plán grófa Kalergiho, ktorý navrhol migráciou zmeniť európske národy na Nových Európanov, menej inteligentný a poslušný negroidno-ázijsko-európsky mix rás, ktorému bude totalitne vládnuť vyvolená aristokratická nadrasa. Projekt dostal aj nový názov, EuroMed, nazývaný barcelonský proces, čo je plán EÚ prisťahovať až osemdesiat miliónov moslimov do Európy. Černosi a príslušníci ostatných rás a kultúr sú zrejme bonus navyše.

To je jediný dôvod prečo EÚ nevie a ani nemôže vyriešiť migračnú krízu. Jednoducho nechce, išla by proti vlastnému plánu.

Súčasťou neomarxizmu je aj ideológia rasizmu bielej rasy. Jej základom je dogma, že rasistami môžu byť len príslušníci bielej rasy, ktorých rasizmus je vrodenný, príslušníci ostatných rás rasistami byť nemôžu. Drexel University v USA sa honosí profesorom George Ciccariello-Maherom ktorý na Vianoce na sociálnych sieťach oznámil, že si ako darček praje „genocídu belochov“. Takže plán na genocídu bielej rasy, po ktorej túžil už gróf Kalergi, sa začína naplňovať, pretože táto zvrátenosť je podporovaná nielen na akademickej pôde, ale aj oficiálne, inak by bol pán profesor obžalovaný z rasistického nenávisťného prejavu. Podobné výroky na adresu belochov sa stali na „vyspelom, multikultúrnom Západe“ bežným javom. A nielen to. Bieli muži sú nenapraviteľní rasisti, ale biele ženy sa môžu „vykúpiť z rasizmu“ tým, že nebudú rodiť ďalších bielych rasistov, ale nerasistických miešancov. Táto agresívna propaganda koncentrovaná na biele ženy je permanentne prezentovaná v maistreamových médiách, v ktorých hrá prím Hollywood.

Georg Orwell povedal: „Niektoré idey sú natoľko idiotské, že im môže uveriť len intelektuál“. Nacizmus sa v Nemecku presadil aj preto,

lebo osobe Adolfa Hitlera a jeho ideológii podľahli aj výnimočné osobnosti ako bol známy filozof Heidegger.

To isté platí pre liberálnu demokraciu Západu a jej neomarxistickú ideológiu multikulturalizmu. Benjamín Kuras ilustruje situáciu, do ktorej sa dostala Európa nasledovne: „Evropa ve smrtelném sevření multikulturalismu a islámu“ od Pavla Fendeka (nakl. Lukáš Lhořan v Pstruží) poskytuje zatiaľ najpodrobnejšie a najzrozumiteľnejšie vysvetlenie multikulturalizmu a politickej korektnosti ako najnovšej odnože marxistickej ideológie. Hovorí jej správne „neomarxizmus“ alebo „kultúrny marxizmus“, čím ju odlišuje od klasického marxizmu revolučného, ktorý kým skrachoval, stačil povraždiť milióny ľudí. Neomarxizmus nikoho nezabíja (zatiaľ, hoci už dnes to za neho robí jeho spojenec radikálny islam), len ostrakizuje, osočuje, diskredituje a najnovšie policajne aj súdne stíha za odlišné názory alebo zverejňovanie pravdivých, ale „nežiaducich“ informácií, ktoré nazýva „hate speech“, čiže reč nenávistnú.

Marxistické na neomarxizme (politickej korektnosti) je predovšetkým to, že si vytvoril nový „triedny boj“. Keď sa marxistom na Západe belošký proletariát nečakane premenil na ekonomicky prosperujúcu triedu s nezáujmom o čokoľvek revolučné, obrátili (Marcuse, Adorno a Horkheimer z tzv. Frankfurtskej školy v emigrácii na amerických univerzitách) ideologicky sociálne štruktúry naruby a pretvorili si niekdajší vykorisťovaný proletariát na privilegovanú, rasistickú, xenofóbnu a suprematickú zberbu, čiže vykorisťovateľov. Presne takú, aká bola pre revolučných marxistov buržoázia a statkári. Alebo pre nacistov Židia.

Proti tejto novej vykorisťovateľskej triede si museli vymyslieť nový vykorisťovaný proletariát, k čomu im poslúžili všetky nejako znevýhodnené menšiny. Nebelošské etniká, homosexuáli, cudzinci, imigranti. Tým vstúpili „ľavicovú triednu nenávisť“ k všetkému beloškému, kapitalistickému, kresťanskému a teda „pravicovému“, dokonca „extrémne“. Tým tiež vzkriesili po vojne utlmený antisemitizmus, maskovaný ako „antisionizmus“, pre zmenu útočiaci z ľavého politického spektra. To im umožnilo na svoju stranu regrutovať značnú časť belochoch, vrátane mnohých

intelektuálov a niektorých vlačne veriacich Židov aj kresťanov, u ktorých vypestovali seba nenávisť a pocit viny za „zlá bielej civilizácie“ Podobne, ako komunizmus dostal na svoju stranu intelektuálskych synkov z buržoáznych rodín. A tým sa odrezali od svojich ideových a morálnych koreňov.

Privilegovaním menšín zahájili nenápadný a dlho nespozorovateľný útok na beloškú civilizáciu maskovaný ľudskými právami, pokrokovým liberalizmom a toleranciou všetkých kultúr a zvyklostí. Útočili „na všetky zdroje súdržnosti v západnej spoločnosti: rodinu, náboženstvo, etnicitu a rasu“. A všetko do tej doby ľudsky a spoločensky normálne preklasifikovali na patologické.

Kým sa belošská väčšina prebudila k zisteniu, že prichádza o základné práva, už jej vládli nepriatelia, väčšinou regrutovaní z vlastných radov. A absurdne, tiež z radov bielych žien, ktoré sa prezentujú ako vykorisťovaná menšina, hoci ich je o pár percent viac ako mužov. Zradikalizovaný feminizmus sa tak stal jednou zo zbraní paradoxne likvidujúcich tú jedinou civilizáciu, ktorá usiluje o ich rovné práva s mužmi“. Toľko Benjamin Kuras.

V 19. storočí sa Európa stala globálne dominantnou silou. Európske koloniálne impériá vládli svetu, preto šíriť pokrok bielej európskej civilizácie po celom svete považovali za svoju povinnosť, za bremeno bieleho muža, ako to nazval Rudyard Kipling, obdivovateľ a bard Britského impéria. Multikulturalizmus je však založený na neomarxistickej ideológii kultúrneho komunizmu, ktorý považuje všetky kultúry a civilizácie za rovné a nesúmerateľné, preto preklasifikoval bremeno bieleho muža na vinu bieleho muža za kolonializmus, útlak, vykorisťovanie, otrokárstvo a vlastne za „všetko“.

Smerovanie a konanie EÚ nie je prejavom módných trendov, či omylmi jej riadiacich štruktúr, najmä Európskej komisie ako je agenda ľudských práv menšín, genderu, imigračnej politiky atď. Neomarxistická ideológia multikulturalizmu, ktorú tvrdo presadzuje politický a kultúrny mainstream, je oficiálne deklarovanou ideológiou EÚ. Týmto máme definované proti komu je nutné zvädzať ideologický a politický boj. Súperom

národných síl je EÚ reprezentovaná jej riadiacimi štruktúrami, najmä európskou komisiou, ktorá buduje nový totalitný spoločensko-ekonomický systém, neomarxistický kultúrny socializmus.

Každý, kto nesúhlasí s neomarxistickou ideológiou EÚ, najmä s multikulturalizmom podporujúcim masové prisťahovalectvo z moslimských krajín, Afriky a Ázie, je pokrokovými módnejšie „progressívnymi“ liberálmi nazvaný rasista, xenofób, nacionalista, islamofób, homofób, populista a pravicový extrémista. Riešenie rasizmu je preto kľúčová problematika EÚ, základ, ktorého narušenie môže spôsobiť zrútenie celej neomarxistickej konštrukcie.

Pri téme rasizmus vládne zhoda, že rasizmus je zlý. Ešte horšie je však to, že o rasizme sa nehovorí ako o všeobecnom probléme, ale výlučne len ako o probléme bielych ľudí. Odborná aj laická verejnosť najmä na „vyspelom multikultúrnom Západe“ už ani nedokáže inak uvažovať, česť výnimkám. Dochádza potom k tomu, že následok sa stáva príčinou, obeť páchatelom a šarlatánstvo vedou. Uvediem typické príklady. Násilie moslimov a imigrantov, často brutálne, sa posudzuje na Západe individuálne, zväčša ako následok ich frustrácie či psychickej poruchy, ale negatívna reakcia Európanov na toto násilie sa u nich posudzuje kolektívne ako rasizmus, xenofóbia, islamofóbia ... Navyše, Európania sú aj trestne stíhaní, obvykle z nenávisťného prejavu, či hanobenia rasy, náboženstva atď. Z Európanov, obeť násilia sa tak stáva rasistický páchatel'. Nezaregistroval som ani jeden prípad, v ktorom by bol za to isté obvinený a stíhaný moslim či černocho, hoci práve ich nespočetné nenávisťné prejavy aj činy sú príčinou takej reakcie Európanov.

V EU je presadzovanie rasovej rovnosti náplňou práce početných úradov a inštitúcií. V multikultúrnom ponímaní to je systematická aplikácia ideológie kultúrneho komunizmu v rasovej oblasti. Aby bolo možné vybudovať multikultúrnu, (kultúrne a rasovo) rozmanitú tolerantnú spoločnosť, kultúrny socializmus, je preto nevyhnutné eliminovať ideologicky definovaného protivníka, ktorým je európska kultúra a civilizácia postavená na kresťanských, židovských a antických základoch a jej nositelia, Európania.

Skutočnú slobodu, demokraciu a rovnosť občanov pred zákonom tak postupne nahrádza sloboda a demokracia liberálna, zatiaľ ešte „mäkká“ totalitná rasistická diktatúra, ktorá má s rovnosťou občanov pred zákonom stále menej spoločného. To je príčina, že aj vcelku rozumné zákony môžu byť interpretované ideologicky, čiže tak, že sa zákon na niekoho vzťahuje a na niekoho nie. Z ideologického dôvodu môžu byť rasisti len bieli ľudia a nebieli ľudia byť rasisti nemôžu, preto ich nie je ani možné z rasistických činov a nenávistných prejavov obviňovať a trestať. V právnom jazyku sa to nazýva prezumpcia viny, ktorú nacizmus aplikoval na Židov, komunizmus na triedneho nepriateľa a neomarxizmus na bielu rasu.

V súčasnosti sa stále viac presadzuje ideologický výklad práva, čoho dôkazom sú tzv. experti na extrémizmus, šarlatáni, ktorí sú prizývaní k politickým procesom ako svojho času experti na čarodejníctvo. Šarlatánstvo sa v súčasnosti stáva vedou, západné univerzity a ich nihilistickí profesori produkujú dobre platených tzv. expertov na genderovú (rodovú) problematiku, ktorí doteraz stihli vymyslieť približne 70, slovom sedemdesiat, pohlaví.

V princípe je to niečo také, ako keby katolícka cirkev a jej profesori začali produkovať expertov, ktorí by riešili rovnako závažný problém, napr. koľko anjelov dokáže tancovať na hrote ihly, alebo kedy boh stvoril svet, pričom rozpätie jedného tisícročia dáva prakticky neobmedzené možnosti. Klimatický alarmizmus, islamizmus a radikálny (naci)feminizmus, reprezentovaný hnutím MeToo, nadobúdajú už viac ako obľudné rozmery.

Existuje vôbec východisko z tejto situácie a spôsob ako ju riešiť? Ale áno, existuje, Európania si však musia uvedomiť, že sú vo vojne, kultúrnej aj rasovej, a ide im nielen o kultúrnu a civilizačnú prežitie, ale aj o elimináciu hrozby ich genocídy, ktorej rozmer nemá v dejinách obdobu. Každá vojna sa však vždy vedie proti konkrétnemu nepriateľovi. Dôležitá je preto identifikácia nepriateľa. Tým je každý, kto presadzuje neomarxistickú ideológiu. Sú ním jednotlivci, mimovládne organizácie, politické strany bojujúce za demokraciu, proti rasizmu, xenofóbii a pravicovému extrémizmu, riadi-

ace štruktúry EÚ aj vlády štátov s nimi kolaborujúce. Stručne povedané, nepriateľom je liberálna demokracia Západu, totalitná to neomarxistická rasistická diktatúra a tyrania menšín. Sir Winston Churchill odmietol urobiť s nacistickým Nemeckom akýkoľvek kompromis. Víťazstvo za každú cenu bolo jeho jediný cieľ. Rovnaký postoj musia zaujať aj Európania voči neomarxistickej ideológii EÚ, liberálom každého zafarbenia, ako aj ich najvýznamnejšiemu spojencovi, islamu.

Pokiaľ sa zbavíme optiky politickej korektnosti na vznešené, pokrokové, progresívne ideály liberálov, uvidíme reálny svet dekadencie, nihilizmu, neslýchaného barbarstva a deviácie smerujúceho až ku kaniibalizmu, v ktorom Európan nemá šancu prežiť, stáva sa len jatočným dobytkom pre vyvolené „elity“. Sloboda, demokracia, ľudské práva, pokrok, všetky vznešené ideály ktorými sa oháňajú liberáli, sú len kamuflážou ich zvrátených zámerov. Z uvedeného vyplýva, že nech liberáli presadzujú čokoľvek, vždy je to v rozpore so záujmami Európanov a európskej spoločnosti.

Najdôležitejším krokom v ideologickom a politickom zápase je preto nekompromisné zavrhnutie neomarxistickej ideológie EÚ a jej totalitnej represívnej liberálnej demokracie, ako aj všetkých „pokrokových“ liberálnych európskych hodnôt. Západ uspel v ideologickom zápase so ZSSR a jeho blokom práve preto, že proti vznešeným marx-leninským ideálom komunizmu a najvyššej forme demokracie - ľudovej demokracii, čiže diktatúre proletariátu a totalitnému politickému režimu komunistickej strany, postavil slobodu, demokraciu, rovnosť občanov pred zákonom a ekonomickú prosperitu. Sám pritom vlastne žiadnu ideológiu nemal, len prezentoval autentické hodnoty európskej kultúry a civilizácie.

Kardinálnou témou je však rasizmus. Pokiaľ chcú liberáli kohokoľvek spoločensky a politicky znemožniť, padne obvinenie z rasizmu a extrémizmu, pričom obvinený musí dokazovať svoju nevinu, pretože v týchto prípadoch platí princíp prezumpcie viny.

Tento princíp definuje charakter antirasizmu, ktorý nie je nič iné ako analógia antisemitizmu adresovaná len bielym ľudom. Inak povedané, antirasizmus je rovnaký (protibelošský) rasizmus ako ješ rasizmus

(protižidovský antisemitizmus. Vieme kam viedol antisemitizmus nacistov a čo spôsobili. Vieme preto aj to, kam vedie antirasizmus liberálov a čo spôsobujú.

Každý, kto podporuje multikulturalizmus a jeho ideológiu kultúrneho, rasového a gender komunizmu, masovú imigráciu, prerozdelenie migrantov a ľudsko-právnu agendu týkajúcu sa len menšín, môže byť obvinený z organizovania genocídy skupiny obyvateľov, v tomto prípade bielych ľudí, z náboženských, ideologických, politických a mocenských dôvodov. Z páchania tohto zločinu môžu byť obvinení jednotlivci, organizácie, členovia vlád štátov, vlády štátov, štáty aj EÚ.

Pokiaľ vieme, že multikulturalizmus je kultúrny komunizmus a antirasizmus je rasový komunizmus, vieme dokázať, že kultúry, civilizácie aj rasy si nie sú rovné, ako aj to, že sú súmerateľné. Jediná rovnosť, ktorú možno v tomto kontexte reálne aplikovať je rovnosť občanov pred zákonom. Práve nerešpektovanie reality z ideologických dôvodov je príčinou, že sú všetky doterajšie snahy integrovať Rómov a imigrantov do spoločnosti neúspešné, čo je pripisované rasizmu bielych ľudí, a nie kultúrno-rasovej výbave dotýčajúcich.

Len šialenec sa môže domnievať, že kvóty a boj proti „bielemu privilegiu“ a za „rasovú rovnosť“ je to správne riešenie. Naopak, kvóty a boj proti „bielemu privilegiu“ a za „rasovú rovnosť“ sú prejavom ideologickej motivovaného, ťažkého rasizmu proti bielym ľuďom, lebo nerešpektujú kultúrne, biologické a iné odlišnosti, čo je typický znak nielen rasového komunizmu, ale komunizmu všeobecne. Multikulturalizmus je preto ideológia založená na komunistickej utópii, totálne chorých základoch.

Ad absurdum, rozumná reakcia od liberálov sa dá očakávať len vtedy, keď sa im siahne na peniaze. Keď chcú rasový komunizmus, tak nech majú komunizmus vo všetkom, aj v rovných príjmoch, najlepšie na celej planéte. Bolo by komické, keby mal finančník Soros rovnaký príjem ako upratovačka.

Otvorenie rasovej problematiky v tomto duchu a celonárodnom rozmere by spôsobilo zemetrasenie v celej EÚ a šok pre multikultúrnych liberálov pražskej a bratislavskej kaviarne, hrdiacich sa ich morálnymi vý-

šinami. Padnutí z těchto výšin na úroveň zločinca, podvodníka či hlupáka by bolo mimoriadne stresujúce a ponižujúce.

Celú problematiku tak môžeme zúžiť na zodpovedanie otázky: Je multikulturalizmus a stret kultúr a civilizácií Veľký diškurz súčasnosti? Kultúra a civilizácia, ktorá má na túto otázku správnu odpoveď, prežije a patrí jej budúcnosť rovnako, ako aj jej nositeľom. Koniec dejín Francisa Fukujamu sa evidentne nekoná a prenasledovanie kresťanov skončí len keď ich bude ochraňovať oceľová ruka v zamatovej rukavici tak, ako to bolo v koloniálnom období.

Milutin Ilič

politolog, politický poradce, podnikatel, manažer

Pronásledování křesťanů na Balkáně – historicko-politický kontext

Vážení přátelé, dobrý den,

začal bych tím, že připomenu termín „vlastenectví“. Lidé, kteří říkají, že je špatné být vlastencem, jsou lháři, podle mého názoru být vlastencem je pozitivní. Jen národ, který chrání vlastní kulturu, vlastní jazyk, vlastní tradice je národ, který má budoucnost. Jsem cizinec. Co bych poradil českému bratrovi, kdyby se chtěl odstěhovat do Srbska? Řekl bych mu, aby dodržoval tamní pravidla, aby vyjádřil úctu k jejich tradicím. Já jsem se rozhodl žít tady, v Česku, jsem Srb, který tady žije, podniká, ale chová se tak, abych dodržoval zdejší zvyky. Národní tradice, kultura a jazyk se mají chránit.

Co říci o situaci na Balkáně? V základních obrysech ji všichni znáte. Její kořeny jsou z hlediska dějin do značné míry multikonfesní. S tím, že v moderních dějinách zde bylovždy nejsilnější pravoslaví. Po druhé světové válce přišla další historická etapa, éra maršála a prezidenta Josipa Broze Tita. Ten měl představu společné Jugoslávie. Říkal, že jsme všichni bratři, že jsme si všichni rovni. Katolíci, pravoslavní i ostatní náboženství. S tímto vývojem neoddělitelně souvisí i Komunistická strana Jugoslávie a její mocenský monopol ve spolenosti. Tito se snažil vytvořit multikulturní stát, což se časem ukázalo jako neúspěšný experiment.

Nyní je na Balkáně, i v důsledku jeho západní podpory ve válkách na sklonku 20. století, islám. Turecko a muslimský svět se zde snaží vybudovat si základnu, ekonomickou i politickou – zejména Turecko a Saúdská Arábie - a snaží se dostat přes Chorvatsko a Srbsko dále do Evropy. To musíme do budoucna hodnotit jako velké riziko. Vliv Turecka na teritoriu Balkánu je celkově obrovský.

Od Srbska se, jak víte, odtrhla jeho muslimská část a vzniklo Kosovo, kde měl, vedle Bosny, své zájmy i terorista bin Ládin. Myslím si, že je to stále velké riziko.

Když jsme byli mladí, nemysleli jsme si, že je něco takového možné. Spolupracovali jsme s muslimy, ale situace se vyvinula jinak. Myslím si, že je velmi důležité spolupracovat nyní se státy V4, je to velmi rozumný krok.

Během poslední války v Bosně a Hercegovině se zde utvořilo spojení muslimů a Chorvatů proti Srbům. Když jsme, my Srbové, bojovali v Bosně, tak existovala spolupráce katolíků a pravoslavných v podobě kooperace chorvatské a srbské armády proti bosenským muslimům. Poté utvořili si Chorvaté novou alianci s muslimy proti Srbům.

My jsme poté bojovali proti Chorvatům z rozumných důvodů, jakožto proti pokračovatelům ustašovské nesnášenlivé antisrbské ideologie a praxe. Chtěli jsme tím i zachránit Evropu.

Já jsem nedávno hovořil v Srbsku s předsedkyní jednoho soudu ohledně možnosti asyly a integrace pro imigranty, zejména muslimské, a ona mi řekla, že to není možné, že je mezi nimi permanentně hodně trestných činů, že používají násilí a nože. Řekla mi dále, že velké procento těchto zločinů je zaměřeno proti pravoslavným a křesťanům. A také mi řekla, že podle soudních znalců je deset procent těchto útoků nožem charakterizovaných jako útoky osob vycvičených v boji s nožem. Tito útočníci přesně ví, jak mají s nožem zacházet a kam mají bodnout.

Já jsem dlouhá léta pracoval v bezpečnostních složkách a vše, co díky této práci vím, je, že se jedná o dospělé mladé muže a že to není dobré pro Evropu. Cílem je, že se změní její demografická struktura a my se proti tomu musíme bránit, ať chceme nebo nechceme. Vy s těmi lidmi

nežijete. Je jich tady málo. Nevíte,co to je, když se někam hromadně nastěhují a snaží se shromáždit, vytvoří a ovládnout jednu obec, pak okres a nakonec si vybudují i vlastní politiku. My jsme měli u nás z velké části, například v Bosně nebo tzv. Sandžaku v Srbsku a Černé Hoře, tzv. naturalizované muslimy, Slovany, kteří historicky za nějaké výhody přijali muslimskou víru. Když se rozdělila Jugoslávie, tak oni ze dne na den začali páchat zvěrstva proti katolíkům a pravoslavným.

Bosna a Hercegovina je uměle vytvořený stát. V muslimské části Bosny je indikativní, že existuje dvojitý zákon o válečných veteránech. Jeden je pro nemuslimské vojáky Bosny a Hercegoviny a druhý je pro vojáky – muslimy, bojovníky za Alláha.

A to jsou důvody, proč máme trvat na tom, že máme chránit vlastní kulturu, vlastní jazyk, vlastní teritorium, říkám to proto, že vycházím z vlastních zkušeností.

Do budoucna to vidím dost špatně. Vidím situaci na Balkáně pod vlivem Turecka. Prezident Srbska Vučić prosazuje volný pracovní trh mezi Makedonií a Albánií, což znamená ještě víc muslimů v Srbsku a ze Srbska pak dále v Evropě.

Moc vám děkuji, že jsem mohl říct, co si myslím a jak to vidím.

Děkuji Vám moc.

PhDr. Petr Hampl, Ph.D
sociolog, publicista, spisovatel

Sociologický a kulturní kontext pronásledování křesťanů v Evropě

Vážení přátelé, dobrý den,

dne 5. června 2018 proběhla na půdě Evropského parlamentu panelová diskuze na téma Diskriminace křesťanů v Evropě. Během příprav na tu konferenci bylo zdokumentováno 2200 případů, které se odehrály v zemích EU. Ve všech případech byla křesťanům upřena práva, která jsou všem ostatním standardně garantována. Většinu z těch případů rozdělit do tří oblastí.

– Ochrana proti urážce. Existuje řada soudních rozsudků a administrativních rozhodnutí o tom, že křesťané musí strpět nejrůznější urážky své víry. To by nebylo nijak strašné, kdyby ty stejné úřady a stejné soudy neposkytovaly rozsáhlou ochranu muslimům.

– Byla zdokumentována řada případů v nemocnicích, kdy křesťanský zdravotnický personál nechtěl provádět potraty a místo toho se chtěl věnovat jiné práci. Tato možnost byla křesťanům upřena. Muslimům jsou ovšem garantovány široké možnosti uplatňovat svou víru, s tím, že náklady mají nést zaměstnavatelé.

– Univerzity a školství vůbec. Praxe, kdy v kampusu působí islámské organizace a působení křesťanských je zakázáno, je v zásadě běžnou. Fakticky se jedná o standardní chování státní správy a soudů

v zemích EU. Jestliže bylo 2 200 případů detailně zdokumentováno, je pravděpodobné, že takových případů jsou ve skutečnosti desetitisíce. Všimněte si, že žádný z těch případů nevyvolává veřejnou diskuzi. Postupně vznikl všeobecný konsensus, že takto je to správné. Že křesťané mají akceptovat, že jejich náboženství je jaksi nižší či horší než islám. Ještě mnohem horší věci ale provádějí příslušníci muslimských komunit.

Konvertité ke křesťanství jsou pronásledováni, je jim vyhrožováno, jsou přepadáni na ulicích, jsou poškozovány jejich domy. Děje se tak za blahosklonného přihlížení policie. V tom aspektu se EU začíná podobat Egyptu nebo Pákistánu.

Ničení křesťanských kostelů. V posledním roce se mluvilo především o Francii, zejména v souvislosti s vypálením katedrály Notre Dame. Data, která byla u té příležitosti zveřejněna, ukazují, že v samotné Francii dochází k více než jednomu útoku na kostely denně, a že situace v dalších evropských zemích není o mnoho lepší. Úřady se vesměs příliš nenamáhají situaci řešit. K prvnímu útoku již došlo i v českých zemích, kde muslimský migrant počmáral pravoslavný kostel v Praze na Olšanech. Potrestán byl – jak příznačné – napomenutím.

Co se ale stane v případě útoku na mešitu? To víme po případu z Velké Británie, kdy jistý Kevin Kreham položil na práh mešity sendvič se slaninou. Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu, a umístěn do věznice ovládané muslimským gangem, bez jakékoliv ochrany. Velmi rychle byl skutečně mrtev. Oficiální zpráva označila za příčinu blíže neurčité „selhání srdce“ a tím byl případ ukončen. Mainstreamový tisk o tom referoval jako o správné věci, bez nejmenšího vyjádření pochybností.

Pronásledování svým způsobem ke křesťanství patří. Je to jediné náboženství v dějinách, jehož zakladatel byl umučen. Když je dnes připomínána inkvizice a jiné násilné etapy křesťanských dějin, je důležité připomínat, že naprostá většina obětí byli křesťané. A nemám na mysli nábožensky lhostejné lidi žijící v křesťanských zemích, ale skutečně horlivé křesťany. Lidi, kteří podstoupili nebezpečí i smrt kvůli nějakému bodu křesťanské víry, který lidé z venku ani nedokážou pochopit.

S diskriminací křesťanů bychom se neměli smířit, ale to, že k ní dochází, na tom by ještě nebylo nic šokujícího.

Jenže my narážíme ještě na něco úplně jiného a mnohem děsivějšího. Žijeme v části světa, kde během posledních staletí dramaticky klesla násilnost. Je už mimo naši představivost, že by někdo mohl být zaživa stažen z kůže, opékán na pomalém ohni nebo roztrhán na kusy. Kdybychom něčemu takovému museli přihlížet, nejspíš bychom tím byli těžce poznamenáni do konce života. A většina z nás by se nejspíš zhroutila při pomyšlení, že by to mohlo být provedeno nám nebo našim blízkým.

V jiných částech se ale odehrávají věci stejně brutální jako ve starověku. Lidé jsou trestáni za to, že si osvojili ty nejlepší hodnoty naší civilizace. Neméně děsivá je lhostejnost, s jakou k tomu přistupujeme. S jakou samozřejmostí je to v naší části světa akceptováno, a dokonce tiše podporováno. Bez nejmenší známky soucitu. Kvůli každému broučkovi, jehož počty domněle klesají, se zakládají aktivistické skupiny a pořádají demonstrace. A tady jsou lidé zabíjeni, mučeni, upalováni zaživa, prodáváni do otroctví – a nic!

Dámy a pánové, to, co se děje, to není méně strašné než vyvraždění Židů za nacistického režimu. Probíhají další Osvětimi, ale bylo by politicky nekorektní to kritizovat.

Evropští intelektuálové dokonce vyvíjejí značné úsilí, aby vyvraždění zakryli, případně ospravedlnili. Namátkou jsem vybral jeden starší titulek z webu Českého rozhlasu: Při náboženských střetech mezi křesťany a muslimy v Egyptě zemřelo nejméně 5 lidí. Autor cíleně vyvolává dojem, že došlo k jakémusi v podstatě rovnocennému střetu a na obou stranách byli mrtví. Když si dáte práci a zjistíte, co se ve městě Chusús ve skutečnosti událo, zjistíte něco úplně jiného. Tamní muslimové uspořádali pogrom na křesťany, pět jich zabili a spoustu dalších zmrzačili nebo vážně zranili.

Předpoklady, že velké křesťanské církve využijí svého vlivu, aby se zastaly svých pronásledovaných bratří, se ukázaly jako naivní. Jak se vyjádřila jedna skandinávská biskupka, „nepomáhám někomu proto,

že on je křesťan, ale že já jsem křesťan." Přeloženo do běžného jazyka: to, že je někdo křesťan, je dostatečným důvodem, aby mu skandinávská státní církev odepřela pomoc, kterou by poskytla někomu jinému. Velké církve už vesměs přijaly postavení podřízenosti vůči islámu a roli hrají i další faktory. Třeba americká katolická církev byla za prezidenta Obamy příjemcem grantů na podporu migrace ve výši 80 milionů dolarů ročně, česká Římsko-katolická charita rovněž dostává významné peníze, větší protestantské církve fakticky splynuly s multikulturními neziskovými... nemohou si dovolit cokoliv nekorektního.

Postupně se tak zrodila hierarchie bytostí, jejichž život má v očích západních intelektuálů různou hodnotu:

- Džihádisté – ti jsou chráněni nejvíce
- Ostatní muslimové
- Lidé indiferentní a jiných náboženství
- Chráněná zvířata
- Křesťané

Za tímto hrůzostrašným mravním selháním je více faktorů, z nichž uvedu dva.

Za prvé: Západ je ve stavu sebevražednosti. Intelektuální kruhy akceptovaly, že západní kultura je ta nejhorší a nejméně hodná ochrany. Křesťané v zemích třetího světa jsou jakýmsi ostrůvkem tradiční západní kultury. Symbolizují vše, proti čemu současné evropské elity bojují.

Za druhé: Evropští intelektuálové mají často dojem, že křesťané se do islámských zemí přestěhovali během poslední generace, a to nejspíš s cílem rozvracet tamní kulturu a životní styl. Nebudu se zabývat tím, že právě to ti lidé prosazují pro své vlastní země, ale zmíním nedostatek vzdělání. V naprosté většině případů jsou totiž předmětem útoků křesťanské komunity, které v těch zemích žijí po staletí. Velmi často tam žijí déle než muslimové, v případě Jižní Afriky déle než současná černá populace. Jenže nezapomínejme, že dějepisné znalosti současných novinářských špiček jsou velmi chatrné. Stačí připomenout diskuzi nad počítačovou hrou Kingdom, Come!, kdy redaktoři The Guardian akceptovali

tvrzení, že v českých zemích žili v raném středověku černoši.

V roce 2016 probíhala ve Velké Británii konference o pronásledování křesťanů, na kterou byli pozváni i biskupové syrské pravoslavné církve, jejíž členové tehdy nepředstavitelně trpěli. Vláda Terezy Mayové je odmítla vpustit do země.

Se zdůvodněním, že existuje riziko, že by ve Velké Británii požádali o azyl. Ve stejném roce provedlo britské námořnictvo složitou operaci, kdy na pobřeží Libye vyzvedlo několik desítek džihádistů. Jeden z nich provedl v následujícím roce v Manchesteru pumový atentát, při kterém zavraždil několik desítek dospívajících. Pokud předpokládáte, že toto zvrácení řazení priorit vyvolala kritiku, mýlíte se. Nikdo nepřišel o funkci, nikdo nemusel rezignovat, nikdo nebyl kritizován. Novináři hlavního proudu vidí věc stejně jako vládní úředníci. To je Velká Británie současnosti. A situace v jiných evropských zemích se příliš neliší.

Podobných případů bychom našli najít stovky. Západní elity, které až zběsile nenávidí vlastní civilizaci, očekávají od obyvatel chudých zemí, že budou jasně vystupovat proti evropské kultuře a evropskému životnímu stylu. A když to tamní křesťané dělat nechtějí, jsou pokládáni za zrádce.

To také dobře ukazuje, jak nesmírně nepravdivé jsou řeči o tom, že muslimští migranti se budou integrovat nebo že se už skvěle integrují (jak se vyjádřil Šimon Pánek). Multikulturní aktivisté ve skutečnosti velmi dobře vědí, že se nikdy integrovat nebudou. Proto je do Evropy dovážejí. Kdyby hrozilo, že se přizpůsobí a přestanou tudíž potřebovat speciální multikulturní servis, neziskovky by je tu nechtěly. Řeči o integraci – to je jenom taková lež pro uklidnění evropského publika a pro získání času pro další dovoz džihádistů.

Dámy a pánové, možná vás napadá otázka, proč ti lidé vůbec nemyslí na bezpečnost vlastních zemí ani na budoucnost svých národů. Důvody jsou tyto:

1) Jak jsem vysvětlil v knize Prolomení hradeb, jejich nejcennější dovedností je v tuto chvíli schopnost hrbít se. Ponižovat se před kýmkoliv. Neomezeně. Před Bruslem, před centrálou Otevřené společnosti, před

korporacemi, před islámskou komunitou. Tomu odpovídají jejich povahové rysy. Na to jsou zvyklí. Od panstva akceptují cokoli – i nejhorší formy vražd a mučení.

2) Ve vyšších společenských vrstvách začíná převládat přesvědčení, že islám se v dohledné době stane státním náboženstvím, a že dosavadní evropské instituce, zvyklosti a kultura budou přizpůsobeny. Jak by si tedy mohli dovolit kritizovat muslimské zacházení s křesťany. Pražská pobočka americké reklamní agentury Ogilvy zveřejnila loni náborový inzerát. V inzerátu mluvila „typická zaměstnankyně“ pražské pobočky. Mladá ambiciózní vysokošolačka, která se ráda baví, ráda se hezky obléká a... učí se arabsky. Tak se připravují noví zájemci o členství v elitě.

3) Schopnost plně se koncentrovat na rozpočet svého oddělení, případně zisk a neřešit nic jiného. Ožívá tak nejtemnější rys evropský racionality.

Jak ukázala Hannah Arendtová, právě tato mentalita „řeším jen svou práci“ byla za vyhlazením milionů Židů. Sadističtí dozorcí ve vyhlašovacích táborech, to byla pouze poslední vrstva. Ale nad nimi byly tisíce byrokratů, kteří „pouze“ plánovali dopravu, sestavovali rozpočty či organizovali stavební práce. Nebyli to jen zaměstnanci německých úřadů, ale také manažeři a inženýři firmy IBM, která pro Hitlerovu vládu pracovala. Nikdo z nich si nepoložil otázku o celkovém smyslu toho, co budují. Každý se plně soustředil na svůj dílčí úkol a své peníze.

Totéž hraje roli i dnes. Nejhůře na to doplácí křesťané třetího světa. Ale stejný princip vede i k tomu, že západ podporuje násilí proti buddhistům a hinduistům, dopouštějí-li se ho islámské komunity.

Jak už jsem připomněl, náš kontinent je plný aktivistů, kteří hořečnatě hledají příležitost někoho zachraňovat. A když tu jsou lidé, kteří opravdu děsivě trpí, aktivisté je okázale ignorují. Nebo dokonce násilí podporují.

Za křesťany třetího světa totiž nestojí ani Vatikán, ani evropské fondy, ani saudské peníze ani katarské peníze ani Nadace otevřené společnosti. Pomoci skutečným trpícím by znamenalo jít do rizika a do střetu

s mocnými. Toho nejsou aktivisté schopni. Jsou zvyklí se velkým penězům a velké politické moci podřizovat.

Dámy a pánové, nemůžeme nést odpovědnost za celý svět. A nemůžeme pomáhat všude, kde se děje nějaké bezpráví. Nemáme na to dost prostředků ani dost schopností.

K povaze příslušníků naší civilizace ale patří, že v takových případech cítíme lítost. Cítíme se špatně a je to tak dobře. Vidíme utrpení, cítíme bezmoc a přáli bychom si, aby to bylo jinak.

Z toho vyplývají dilemata, která naše civilizace zná už tři tisíce let. Nad tím přemýšlíme. O tom jsou složité filosofické knihy. S tím se učíme žít. I proto jsou naše země méně násilným místem, než byly v minulosti. Ne, že by cítit lítost stačilo. Ale člověk, který toho není schopen, je monstrem.

A právě taková monstra jsou vytvářena obrovskými organizacemi, tupou byrokracií a bojem o rozpočty, v kombinaci s novými počítačovými technologiemi. Proto jsme schopni podporovat zabíjení židovských dětí, je-li to v souladu s rozpočtovými prioritami. Proto mohou někteří podporovat krutost vůči křesťanům v zemích třetího světa.

Dnes čelíme různým islámským komunitám, a většině z nich nerozumíme. Fráze o tom, že existují různé druhy muslimů, ta jen zakrývá ustupování těm nejhorším a tolerování čehokoliv. Přitom tu jsou lidé, kteří znají islámské komunity zblízka, důvěrně a po staletí. Jejich zkušenosti pro nás mohou být životně důležité. Ale my zkušenosti těchto lidí žijících v Libanonu, Pákistánu, Nigérii, Egyptě, Íránu a jindy zahazujeme, protože se nehodí do boje o rozpočty.

Je to destruktivní především pro nás. Když někdy zaznívá něco ve smyslu „to, že jste nám odepřeli pomoc, se vám jednou vrátí. Muslimové budou s vámi zítra jednat tak, jak jednají dnes s námi,“ může na tom být nepříjemně hodně pravdy. Jestli se dnes někteří zabývají tím, že upozorňují na pronásledování křesťanů, organizují pro ně pomoc nebo se snaží vytvořit tlak na tyranské vlády, je to důležité i kvůli nám. Jsme to důležité pro to, aby se z nás nestala monstra.

Ta nejhorší monstra se snaží vytvářet dnešní progresivisté. Snaží se vytvářet osobnosti, které nejsou schopny bojovat a nejsou schopni bránit své země a své blízké. Ale kteří zároveň necítí nejmenší lítost, když dojde na to nejhorší mučení a zabíjení. Mohou to dokonce podporovat. Skutečný zájem o skutečné trpící – společně s odhodláním pevně bránit vlastní země – je tou nejlepší protilátkou.

Vladimír Adámek

osvětový pracovník

Hvězdárny a planetária v Českých Budějovicích,
zakládající člen organizace Hlas mučedníků

Pronásledování křesťanů po roce 1989 z pohledu angažovaného křesťana

Dobrý den, vážení přátelé,

jednak chci jménem svým, ale i mých kolegů, poděkovat, že jsme se mohli zúčastnit tohoto setkání, protože jej všichni považujeme za velice důležité.

Já bych vás rád seznámil s historií naší organizace i její české misie v Jindřichově Hradci. Dovolte tedy, abych v několika větách o této historii pohovořil.

Zakladatelem Hlasu mučedníků je rumunský protestanský duchovní Richard Wurmbbrand, možná jste to jméno někdy slyšeli, který byl v roce 1948 komunisty zatčen poté, co se veřejně odmítl podílet na komunistické propagandě, jak to tehdy činili mnozí jiní v jeho zemi. Následně prožil 14 let těžkého žalářování a mučení. Dva roky pobýval na samovazbě. Toto popsal v několika knihách. Propuštěn byl po všeobecné amnestii na začátku 60. let. To vše za podmíněk, kdy sami rumunští komunisté se domnívali, že nepřežije, neboť byl hodně mučen. V tom se zmýlili.

V roce 1967 založil se svojí manželkou Sabinou organizaci, která dnes nese název Hlas mučedníků a je pravda, že v rychlém sledu vznikaly v řadě západních zemí její další pobočky. Cílem této organizace bylo poukázat na pronásledování křesťanů v zemích s totalitními režimy. Hlas

mučedníků již tehdy nejen informoval Západ o tomto pronásledování, ale také podporoval rodiny vězňených křesťanů, a distribuoval křesťanskou literaturu, kterou se snažil pašovat na Východ. Několik titulů bylo tehdy vytištěno i ve slovenštině, a později se šířily i k nám. To mě také motivovalo se o tuto problematiku začít zajímat. Vznik naší křesťanské misie sahá až do doby totality. Již tehdy jsme znali některé Wurmbrandovy knihy a slyšeli jsme o něm ze svobodného rozhlasu.

Po převratu v roce 1989 jsme nabyli přesvědčení, že křesťanská komunita i širší veřejnost v naší zemi potřebují zdroje informací o pronásledování křesťanů, jak o tom minulém, tak také o tom současném, probíhajícím. Náš informační zpravodaj Hlas mučedníků, vyšel poprvé v roce 1993. Vzpomínáme, jak tehdy po jeho prvním rozeslání do všech farností, církví a křesťanských organizací, byla odezva jen nepatrná. Jedni se z počátku domnívali, že jde o smíšené, pochybné informace, jak bychom dnes řekli - o fake news - druzí byli v šoku, neboť si tehdy mysleli, že pádem tehdejší totality pronásledování vlastně skončilo. Jiní nechtěli o těchto věcech nic vědět, neboť nezapadaly do jejich konceptu křesťanské víry, a mnozí křesťané měli strach z těchto zpráv, které je děsily.

Již v prvním vydání našeho bulletinu v květnu 1993 jsme přinesli informace o pronásledovaných křesťanech v Súdánu a o narůstajícím pronásledování křesťanů ve státech s islámským státním zřízením. Pro většinu křesťanů to byla vůbec první podrobná informace o situaci křesťanů v těchto zemích. Již v té době se ve sdělovacích prostředcích začal vytvářet tendenční obraz o životě v různých islámských zemích, který byl líčen téměř v idylických barvách.

Teroristické muslimské útoky z přelomu tisíciletí však rychle odhalily, že již v 90. letech minulého století se v některých muslimských zemích nacházejí výcvikové tábory islamistických teroristů, kde se učilo jak zabít co nejvíce lidí a světová média začala skloňovat slovo Džihád. Tyto informace tady již dnes zazněly, ale není od věci je znovu zdůraznit.

Vedle muslimských zemí probíhalo a existovalo, a až do dnešních dnů existuje, pronásledování křesťanů v Severní Koreji, Číně, Vietnamu a v dalších zemích jihovýchodní Asie. A později začaly přicházet informa-

ce, že v hinduistických a budhistických zemích je na křesťany nahlíženo často také nepřátelsky jako na nechtěný, cizorodý, konkurenční prvek patřící k jiné kultuře a k jiné části světa. Později se ukázalo, že křesťané jsou nepochybně nejpronásledovanější skupinou současného světa.

Nyní dovolte několik slovo činnosti naší misie Hlas mučedníků. Naše česká organizace nese název Pomoc pronásledované církvi. Je to v podstatě organizace, v jejímž výboru jsou členové jak církve evangelické, tak církve bratrské, nebo i církve římskokatolické. Naše možnosti jsou pochopitelně oproti našim sesterským organizacím z velkých západních zemí značně limitovány i z důvodů nízkého počtu křesťanů v České republice.

I přesto se od založení naší misie podařilo od našich čtenářů posbírat bezmála třicet miliónů korun. Veškeré finanční prostředky získáváme výhradně od soukromých dárců. Nejsme navázáni na žádný státní subjekt. Hlavní část získaných peněz jde na podporu společných projektů nadnárodní misii Hlasu mučedníků, vydáváme vlastní bulletin, jak jsem již zmiňoval - a to ve více než třicetitisícovém nákladu. Dále konáme přednášky o pronásledování křesťanů, zejména v křesťanských sborech a na konferencích, na našem webu přinášíme aktuální zprávy o případech pronásledování křesťanů v různých částech světa. Vedle toho jsme taktéž založili nakladatelství Světloňoš, ve kterém vydáváme knihy našeho zakladatele Wurmbanda, i svědectví dalších pronásledovaných věřících a biografie některých postav křesťanské historie a další tituly. Jejich počet již přesáhl padesát.

Za dobu naší existence jsme podpořili pronásledované křesťany ve zhruba dvaceti pěti zemích na celém světě. Na celosvětové úrovni působí národní misie Hlasu mučedníků zhruba ve dvaceti zemích světa pod zastřešující organizací s názvem Mezinárodní křesťanská organizace (ICA). Aktivity Hlasu mučedníků jsou zaměřeny několika směry. Prvním z nich je již zmíněné přinášení informací o pronásledování křesťanů. To je ta stěžejní část činnosti. A nejde přitom jen o suché a strohé statistické informace, neboť toto pronásledování má také mimořádně důležité ideologické aspekty.

O tom by mohla být samozřejmě samostatná přednáška či konference, neboť Ježíš již od počátku připravoval své mučedníky na pronásledování. Pronásledovaná církev je církví vyznavačskou, a to je jeden z aspektů, na který se soustředí knihy z našeho vydavatelství. Druhou oblastí činností je pak konkrétní pomoc pronásledovaným křesťanům. Ta se děje různými cestami a v různých zemích na světě a má různé formy. Hlas mučedníků distribuuje životně důležité potraviny, jindy zajišťuje lékařskou pomoc věřícím, kteří se stali obětmi brutálních útoků. Dále poskytujeme právní pomoc především v zemích, kde jsou křesťané z různých důvodů trestně stíháni. Také rozšiřujeme Bibli a další literaturu, hlavně pro tzv. podzemní církve – tajné křesťany, kteří nemohou veřejně vystupovat, mnohdy pod hrozbou trestu smrti.

V některých zemích jsou křesťané vytlačováni na okraji společnosti, kde živoří jako součást nejnižší společenské vrstvy. V těchto státech jim Hlas mučedníků pomáhá udržovat jakousi ekonomickou nezávislost. Přes různé prostředníky se tam dostávají například finanční prostředky pro rodiny vězňených a podobně.

Chtěl bych ještě podotknout, že po mnoho let je hlavní zásadou Hlasu mučedníků podporovat křesťany výhradně v jejich mateřských zemích. Hlas mučedníků nepodporuje vysídlování křesťanů ze zemí jejich původu. Snažíme se, aby naše úsilí bylo i duchovní a humanitární a posilovalo zejména postavení křesťanů v jejich mateřských zemích.

Nyní bych se rád ještě v krátkosti zmínil o jednotlivých oblastech a formách pronásledování křesťanů, jak je vnímá Hlas mučedníků a jakým směrem se také snaží působit.

Za zemi s největší intenzitou pronásledování křesťanů je již po mnoho let označována Severní Korea. Naše česká pobočka posílá téměř od počátku svého vzniku na projekty týkající se Severní Koreje také největší část vybraných finančních prostředků. Je to každoročně zhruba asi tři sta padesát tisíc korun. Tamní situace je značně nepřehledná a vlastně se ani přesně neví, kolik tam žije tajných křesťanů. Odhady se značně rozcházejí. Být v této zemi křesťanem znamená vězení či živoření v pracovních táborech, kterých jsou tam stovky. Přicházejí svědectví

o mnoha veřejných popravách tamních křesťanů. Hlas mučedníků se snaží získávat relevantní informace především od uprchlíků, kteří přicházejí do Číny nebo do Jižní Koreje. Naše nakladatelství nedávno vydalo knihu, která přináší pozoruhodné svědectví jedné rodiny, která se snažila předávat dalším generacím poselství evangelia.

Lidskoprávní a humanitární organizace Open Doors vydává každoročně seznam padesáti zemí světa, kde dochází k pronásledování křesťanů. Na prvním místě, jak jsem již zmínil, figuruje dlouhodobě Severní Korea, avšak dalších třicet zemí z devětačtyřiceti představují státy s majoritní muslimskou populací. Za Severní Koreou následují země jako je Afghánistán, Somálsko, Libye, Súdán, Pákistán. V Afghánistánu a Somálsku neexistují -nejsou možné - veřejné křesťanské bohoslužby a tajní křesťané jsou zde v ohrožení života. V našem bulletinu jsme mnohokrát přinesli zprávy o zabití konvertitů v Somálsku nebo v Afghánistánu. O Súdánu by mohl nejlépe na tomto místě hovořit pracovník Hlasu mučedníků Petr Jašek, který měl stát původně na tomto místě, ale protože v současnosti pobývá v Holandsku, kde mu vyšla kniha o tom, co v Súdánu prožil, tak v jeho zastoupení jsem tady já. A právě tento zmíněný Petr Jašek byl zadržen, možná jste o tom také slyšeli, v Súdánu a v tamějším vězení prožil čtrnáct měsíců o čemž je právě ta jeho nová kniha, která se připravuje i v češtině, takže by měla, doufejme, někdy na začátku příštího roku být k dispozici i v českém jazyce.

V Pákistánu žije sice velmi početná křesťanská komunita, ale její členové jsou systematicky vytlačováni na okraj společnosti. Zbývá na ně podřadná práce, a mnozí prchají do sousedních zemí.

Mohli bychom zde hovořit dále i o Íránu – který zaujímá devátou příčku v intenzitě pronásledování křesťanů – odkud přichází zajímavé zprávy o hnutí podzemní křesťanské církve, které souvisí s hlubokou deziluzí tamního obyvatelstva z přísného islámského režimu.

Na dvanáctém místě je Nigérie, ke které se ještě vrátíme na konci mého vstupu.

Patnácté místo patří Saúdské Arábii. Ani zde neexistuje křesťanská církev. Rigidnost zdejšího islámského zřízení je přímo pověst-

ná. Přes Saúdskou Arábii nesměla například svého času proletět jedna švýcarská společnost, která měla na svých letadlech znak kříže. Leteckým pasažérům se bez milosti v leteckých halách strhávají z krku křížky a křesťanské knihy, které jsou nalezeny, jsou házeny do skartovacího zařízení. Křesťané, kteří se zde nalézají, se scházejí v přísném utajení, a jsou to převážně míře zahraniční dělníci. V zemi pracuje podle našich údajů milión římských katolíků, kteří nesmějí svoji víru jakkoli viditelně praktikovat, nesmějí mít doma Bibli, a ani nesmí nosit jakékoliv náboženské symboly jako křížek, modlitební kniha a podobně. Působí tak značně tragikomicky, když si vzpomeneme, že v jednu dobu byl Saudské Arábii svěřen dohled nad dodržováním lidských práv ve světě na půdě OSN.

Dále bych chtěl zmínit situaci severoafrických křesťanů žijících v relativně bezpečnějších zemích, jako jsou Tunisko, Alžírsko, Maroko nebo Egypt. Ale i tam křesťané mají neustálé potíže. V poslední době jsou zavírány další a další křesťanské sbory. Můžeme třeba teď číst o Alžíru. Důvodem toho je stále větší počet muslimů, kteří konvertují ke křesťanství. Častým důvodem těchto konverzí je právě nechuť k násilné stránce islámu. V souvislosti s Egyptem je třeba zmínit neutěšenou situaci egyptských koptských křesťanů, kteří se jen stěží vzpamatovávají z nedávného působení egyptského muslimského bratrstva.

Je zajímavé, že právě pronásledovaní křesťané z těchto severoafrických zemí prohlašují, že svojí zem milují, chtějí v ní zůstat a šířit zde evangelium, zatímco mnozí muslimové se snaží odsud dostat do Evropy.

Kromě islámských zemí na zmíněném seznamu figurují i země jako je Indie se svou více než miliardou obyvatel. Křesťané jsou zde považováni za cizorodý prvek, jako za vyznavače nenáviděné západní kultury, nesoucí navíc příchuť minulé koloniální éry. V zemi sílí nacionalistické hnutí, které volá po čistě hinduistické Indii. Současný indický premiér je jedním z jeho představitelů. Křesťané, kteří v Indii konvertují ke křesťanství, se dostávají pod silný tlak, a často jsou násilím nuceni vrátit se k hinduismu. Podobně jako v islámu. Ti, kteří odolají, jsou často přesídleni do velmi radikálních oblastí.

Velmi podobná situace panuje rovněž na Srí Lance. Křesťané

této země vešli do povědomí o letošních Velikonocích, kdy zde islamisté zcela nečekaně provedli sérii bombových útoků, při kterých zahynulo 253 lidí. Česká kancelář Hlasu mučedníků se rozhodla poslat postiženým rodinám přes sto tisíc korun. Další projekty se připravují.

Další z nemuslimských zemí je Myanmar, který je v tomto seznamu na osmnáctém místě. Tato budhistická země je typickým příkladem mediální neobjektivity ohledně pronásledování křesťanů. Zatímco se často skloňuje problém tamních muslimských Rohingů, pronásledování křesťanů na severu země, kterému padly za oběť desetitisíce osob, se nehovoří vůbec.

Další zemí, o které bych zde měl zmínit, je Kolumbie. Zde přišlo o život velké množství křesťanů a to rukama příslušníků povstaleckých marxistických geril. Třebaže nedávno byla uzavřena dohoda o příměří mezi povstalci a vládou, křesťané jsou i nadále v ohrožení, neboť v některých oblastech se dohoda vůbec nedodržuje.

Mohl bych zde hovořit i o dalších zemích a oblastech, ale ten výčet by byl příliš dlouhý. Stačí pohlédnout na mnoho map, které k tomuto cíli byly vytvořeny, a člověk si sám udělá úsudek, v kolika zemích jsou křesťané pronásledováni, byť se o těchto zemích mluví jako o státech, kde je svoboda vyznání.

Děkuji za pozornost.

Michal Semín

publicista, spisovatel, překladatel

Křesťané pod bičem liberalismu: diskriminace křesťanů v současné západní Evropě

Děkuji panu poslanci Kobzovi a všem organizátorům za pozvání na dnešní seminář. Je tak trochu příznačné, že se koná v době, kdy si připomínáme 30 let od listopadového předání klíčů nad správou naší země do rukou nové politické garnitury.

Jako katolík, zapojený v bývalém režimu do aktivit tzv. podzemní církve, si dovolím připomenout neprávem opomíjenou událost z let 1987 a 1988 – tzv. Moravskou výzvu (oficiálně „Podněty katolíkům k řešení situace věřících občanů“), 31 bodovou petici, požadující mj. zrušení diskriminačních zákonů vůči církvi, obnovení bohoslovecké fakulty v Olomouci, obnovení činnosti řádů, svobodné vyučování náboženství, odluku církve od státu, svobodné šíření náboženské literatury či navrácení církevních budov.

Zatímco o petici Několik vět, kterou podepsalo na 40.000 občanů, čteme a slýcháme poměrně často, o Moravské výzvě, iniciované nepřehlédnutelnou osobností moravského disentu Augustinem Navrátilem, je však ticho po pěšině. Přitom ji podepsalo na 600 000 lidí! A není to jediná petice, kterou A. N. zorganizoval. Krátce po Chartě šířil 14-ti bodovou petici nazvanou „Podněty katolíkům na řešení situace v ČSSR“, kterou během dvou týdnů podepsalo jen v oblasti Kroměřížska na 700 lidí.

S A. N. neměla potíže jen tehdejší státní moc, která jej trestala pobyty ve vězení a v psychiatrických léčebnách, ale i špičky disentu, zvláště

toho pražského. Z vlastní zkušenosti vím, že Navrátilovy aktivity nebyly příliš vítány, mj. i proto, že nebyly disidentskou věrchuškou řízeny.

Přenesme se však do dnešní doby – do doby, která by měla být naplněním tehdejších požadavků A. N. a všech, kteří byli lidově demokratickým režimem za své křesťanské postoje pronásledováni. Ale ještě než tak učiním, dovolím si tu citovat – dokud není mocí úřední prohlášeno za literaturu šířící nenávisť – evangelium sv. Jana: „Když vás bude svět nenávidět, vězte, že mě nenáviděl dříve, než vás. Kdybyste patřili světu, svět by miloval, co je jeho. Vy však světu nepatříte, neboť jsem vás ze světa vyvolil, a proto vás svět nenávidí. Pamatujte na má slova: Služebník není větší než jeho pán. Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás.“

Pronásledování křesťanů je tedy něčím, co by – přinejmenším křesťany – nemělo vysloveně zaskočit. Jistě je správné usilovat o svět, v němž by křesťané mohli svoji víru vyznávat zcela svobodně. Takový stav však není vůbec žádnou samozřejmostí. A navíc předpokládá, že státní moc bude s křesťany sdílet alespoň některá základní východiska v pohledu na člověka a stěžejní životní hodnoty. Vyznává-li státní moc jiné, zpravidla to křesťané dříve či později neblaze pocítí na míře svých svobod.

Moji kolegové se důkladně věnují – a patří jim za to velký dík – otázce pronásledování křesťanů a jejich obhajobě v zemích, v nichž je vládnoucí doktrínou buď ateismus (Severní Korea, Čína) či islám. Neměli bychom ale zapomínat ani na to, že jsou křesťané v mnoha ohledech terčem útisku i v zemích, v nichž je státní ideologií hinduismus (Indie) či buddhismus (Bhútán), tedy duchovní směry, které jsou pro jejich údajnou mírumilovnost populární mezi západními intelektuály a umělci.

V tom svém příspěvku se tedy nebudu věnovat osudu křesťanů v zemích s nadvládou těchto kultů, ale situaci křesťanů v prostředí, v němž po staletí křesťanství dominovalo a v nichž dnes vládne duch tzv. sekulárního liberalismu.

Název liberalismus je odvozen od svobody – v čem by tedy mohl křesťanům škodit? O jaké pojetí svobody se v liberalismu jedná, lze od-

vodit z praxe mnoha států našeho kulturního okruhu, když řeší otázky tzv. lidských práv či práv menšin. Nejviditelněji se konflikt mezi liberalismem a křesťanstvím projevuje vztahu k pojetí lidské přirozenosti a z ní odvozené základní lidské společnosti – rodiny. Celá tzv. LGBT agenda je v přímém protikladu ke křesťanskému a přirozeně-právnímu pohledu na trvalé charakteristiky lidství, dělíci nás, neodvratně, na muže a ženy. Genderová ideologie, která dnes stále důrazněji proniká nejen do médií, škol, veřejných institucí ale prostřednictvím tzv. antidiskriminační legislativy i do trestního práva, odsouvá křesťanskou antropologii mimo kánon povolených názorů. Takových příkladů je dnes bezpočet – z poslední doby je asi mediálně nejsledovanější policejní vyšetřování finské poslankyně a bývalé ministryně Paivi Räsänenové za údajné „šíření nenávisti“ prostřednictvím svého facebookového účtu, na němž kritizovala účast Luteránské evangelické církve, jejíž je členkou, na červnovém Helsinkí Pride, a to šířením biblických veršů z listu sv. Pavla Římanům, v němž jest obcování dvou osob stejného pohlaví označeno za „náruživosti hanebné“.

V té souvislosti si dovolím vzpomenout historku z doby, kdy LGBT agenda byla u nás teprve v plenkách – tedy z doby, kdy jsem byl ještě zván do ČT. Účastnil jsem se jedné televizní debaty s hercem a průkopníkem homosexualismu Jiřím Hromadou. Bylo to za údajně pravicové vlády ODS Mirka Topolánka, která neměla problém s tím, že úřad vlády pro lidská práva, stejně jako příprava prvního antidiskriminačního zákon, požadovaného Evropskou unií, byly pod přímým vlivem lidí, jako J. Hromada.

V zákulisí, tedy mimo kamery, mi pan Hromada tehdy, pochopitelně hrdě, oznámil, že udělá vše pro to, aby veřejné zastávání názorů, které mám na homosexuální styk já, bylo jednou trestné... Tak, jak je tomu například v Kanadě. Tam je vůbec veselo. Jak jste možná zaznamenali, v nedávných parlamentních volbách zde opět zvítězili, i když ne tak výrazně, jako posledně, liberálové Justina Trudeaua. Navzdory tomu, že po studentech, kteří se hlásili na vládou sponzorované letní brigády, požadovali, aby se písemně zavázali k podpoře potratu, manželství osob stejného pohlaví a tzv. LGBTQ koalice (Nová demokratická strana, Zele-

ní). Prosadil, aby se toto hledisko uplatňovalo i při schvalování kandidátů Liberální strany do voleb. Kanadský antidiskriminační zákon patří mezi jedny z nejtvrdějších, před soud se zde dostávají i katoličtí kněží, kteří ve svých kázáních označují homosexuální styk za objektivně hříšný.

Míra prosazení se této agendy v českém veřejném životě je do značné míry zásluha Evropské unie. Mohl bych mít celý příspěvek jen o tom, jak unijní instituce prosazují politiku, která k diskriminaci a kriminalizaci křesťanských postojů vede. Jen dva příklady z poslední doby, tedy ještě před volbami do Evropského parlamentu: Z podnětu Evropské komise vznikl Fond pro spravedlnost, práva a hodnoty, z něhož mají být financovány nevládní organizace, zabývající se oblastmi jako „rovnost a dodržování lidských práv, včetně práv osob náležejících k menšinám, a zásady pluralismu, nepřípustnosti diskriminace, tolerance, spravedlnosti, solidarity a rovnosti mezi ženami a muži“. Zásadní přitom je, že tyto peníze nemají jít takto orientovaným neziskovkám přes „národní rozdělovny“, ale přímo – bez prostředníka.

Což ve výsledku znamená, že Brusel má dostat možnost mobilizovat proti neposlušným vládám členských států vnitrostátní opozici, jejíž aktivity budou hrazeny z rozpočtu EU, aniž by tyto dotace podléhaly souhlasu národních politických reprezentací. Tento způsob podpory přitom není používán v žádném jiném sektoru – podnikatelském, zemědělském, netýká se podpory sociálních či zdravotních služeb. Jen politických neziskovek... Navíc – kdybyste si založili spolek proti diskriminaci křesťanů či na podporu tradiční rodiny, nedostanete ani jeden prašivej bruselskej cent... Jestli pak víte, kdo je pod tímto dokumentem podepsán? Dnešní komisařka pro dohled nad dodržováním „evropských hodnot“ Věra Jourová...

V návaznosti na tento projekt Komise schválil Evropský parlament usnesení, v němž se mj. praví: „... „Je zapotřebí aktivně bojovat proti genderovým stereotypům od nejútlejšího věku, jakož i všem projevům nenávisti a násilí v internetu. V této souvislosti má zásadní význam podpora organizací hájících práva žen a jiných subjektů působících v této

oblasti. Děti, mladí lidé a jiné ohrožené skupiny, jako jsou osoby LGBTQI nebo postižené osoby, jsou rovněž vystaveny většímu nebezpečí násilí, zejména v rodinných vztazích a svazcích," čteme v rezoluci, která v závěru vyhláší lýtý „boj proti rasismu, xenofobii, afrofbii a všem formám nesnášenlivosti, včetně homofobie, bifobie, transfobie a interfbie a nesnášenlivosti na základě genderové identity, a to jak na internetu, tak mimo něj". Uf.

Své by mohli vyprávět křesťanští rodiče v Německu, jimž stát zakazuje vyhýbat se povinné sexuální výchově ve školách (spíše než o výchovu jde přitom o návod k provozování bezpečného sexu a školení v genderové ideologii). Díky případu paní Michalákové je nám všem dobře známý v Norsku řádící Barnevernet, koho se však dotýkal osud více jak desítku otců, před pár lety vězněných v Německu za tzv. záškoláctví jejich dětí? Taková je tvář současného liberalismu, zřetelně vykazujícího totalitní ambice.

Že je to protimluv? Liberalismus se přeci jen tváří, že není ideologicky předsudečný. Vždyť obhájcům tzv. tradičních hodnot vyčítá, že jejich pojetí světa je ideově exkluzivní a represivní, zatímco v jejich společenském uspořádání existuje svobodný prostor pro každého, bez apriorních výsad pro jakoukoli skupinu. Jde pochopitelně o fikci – hodnotově či světonázorově neutrální režim je neuskutečnitelný. Stát bez vyznání je iluze – pokud někdo tvrdí, že z důvodu svobody pro všechny raději nevyznává nic, tak klame. V tomto ohledu je liberalismus nebezpečnější než jiné ideologie, neboť pokrytecky předstírá, že žádnou ideologií, s kánonem dogmatických pravd, není.

Pokud by byl liberálně-demokratický režim hodnotově neutrální, jak by mohl zastánce tradičního modelu lidského soužití označovat za extrémisty, homofoby, xenofoby...? To jsou přece exemplární hodnotové soudy! Ve skutečnosti liberalismus poskytuje plně svobodný prostor jen těm myšlenkovým proudům, které rozvracejí tradiční hodnotový řád a kulturu, z níž vychází.

Očekávám námitku – copak dnešní evropské státy brání církvi či jiným křesťanským uskupením působit ve veřejném životě? Explicitně jis-

tě nikoli – křesťanství jako takové mimo zákon postaveno není – ale současně se od křesťanů očekává, že sleví ze svých tradičně zastávaných postojů. Ideální je, když se církev přetaví v jakousi globální humanistickou neziskovku s jemně náboženským nátěrem, aby byla něčím rozeznatelná od jiných – jako je tomu například v Německu – v organizaci, která v duchu doby tleská masové migraci, vychází vstříc dnešní uvolněné morálce a různým módním trendům (feminismus, homosexualismus), prostě spolek, který z trůnu sesazuje Boha a na jeho místo dosazuje člověka.

Taková církev liberálnímu režimu nevadí, naopak, dovedně ji využívá pro svoje cíle. I zde je jedna z odpovědí na otázku, proč mají dnes mnozí křesťané na Západě větší starost o klima či islámské migranty, než o své pronásledované souvěrce v zemích, odkud k nám většina migrantů přichází...

Lhostejnost původně křesťanského Západu vůči utrpení křesťanů v zemích, kde jsou občany druhé kategorie, je do očí bijící. Někteří, když si útoků na křesťany vůbec všimnou, se přitom zdráhají křesťanství za terč útoku označit. Vzpomeňme, jak Obama s Clintonovou letos reagovali na zavraždění více než 300 katolíků na Srí Lance výrokem, že šlo o útok na „uctívače velikonoc“.

A nejde jen o, že západní mocenské elity nepodnikají žádné účinné kroky na obranu pronásledovaných křesťanů, ale i o to, že volí takovou zahraniční politiku, která k útlaku křesťanů významně přispívá. Podpora čečenských teroristů v boji proti Rusku (této politice předcházela podpora afghánských mudžahedínů proti SSSR), financování a vyzbrojování radikálních sunnitských skupin na Blízkém a Středním východě, strategické spojení se Saúdskou Arábií, vyvázející militantní formu islámu do celého světa, rozvrat relativně sekulárních režimů v Iráku a Sýrii, spojený s exodem statisíců křesťanů z území, na kterém směli svobodně praktikovat svoji víru po staletí apod.

Ale zpět k podstatě problému – ostrakizace autentických křesťanských postojů ve veřejném životě liberálních států má hlavní příčinu jinde, než v nějakém čistě pragmatickém, reálpolitickém kalkulu mocných tohoto světa. Hlavní příčina je ve svém jádru filosofická – spočívá v re-

zignaci na hodnotu pravdy. Jak už jsem řekl, křesťanství získává uznání liberálního režimu tehdy, když se vzdává nároku na svoji světonázorovou výlučnost, když o sobě prohlásí – a podle toho také jedná – že nabízí jen jednu z možných interpretací reality. Opačný postoj – že totiž křesťanství je Bohem zjeveným, a tedy pravdivým, náboženstvím, zatímco jiná náboženství jsou lidského původu, která kromě dílčích pravd obsahují různé více či méně závažné omyly, je dnes společenským faux pas, vylučujícím vás ze slušné společnosti. Dnes se přeci akcentují jiné hodnoty – citlivost pro jinakost, smysl pro pluralitu či otevřenost vůči cizím kulturám.

Nechci si tu ohřívat vlastní polívčičku, ale ono to sem tematicky patří – moje kandidatura do Rady ČTK byla zpochybňována na základě toho, že jsem kritizoval relativizující mezináboženské aktivity současného papeže a že tvrdím, že jedním z definičních znaků soudobého judaismu patří odmítání Krista coby židovským národem očekávaného Mesiáše (mí židovští přátelé, kteří se postavili na moji obranu – o čemž média pochopitelně mlčela – si pochopitelně nemyslí, že Ježíš je oním slíbeným Vykupitelem, jinak by nechodili do synagogy, ale se mnou na mši). Federace židovských obcí svůj protest proti mé nominaci zakončila slovy: „ČTK má přinášet spolehlivá a ověřená fakta a dohled nad její činností by neměl být svěřován lidem s fundamentalistickým a konfrontačním viděním světa.“ Moje postoje jsou přitom fundamentalisté a konfrontační asi tak, jako je tvrzení, že $2 + 2$ jsou 4. Měli bychom radost, kdyby učitel matematiky našim dětem vysvětloval, že správný výsledek je jen jednou z možných odpovědí? Je snad učitel, který žáka, tvrdícího, že $5 + 5$ je 9, opraví, bigotní tmář, necitlivý vůči dítěti, které to cítí jinak? Svěřili bychom stavbu mostů někomu, kdo matematické výpočty považuje za věc názoru? No vidíte – a když někdo tvrdí, že vyznavač islámu se v mnoha náboženských otázkách mýlí a že tyto omyly mají negativní dopad na život nikoli jen jeho, ale celé společnosti, je okamžitě osočen z islámofobie. Neschopnost rozlišovat mezi netolerancí v řádu myšlení a tolerancí v praktickém životě jen ukazuje na hloubku intelektuální bídy, jíž jsme dnes konfrontováni.

Z té mé letní kauzy, kdy sociální demokracie předstírala, že v případě mého zvolení povalí vládu, ovšem plyne jedno závažné zjištění: kdo je přesvědčen o tom, že křesťanství je pravé náboženství – při veškeré toleranci k vyznavačům jiných vyznání – nemá mít sebemenší vliv na veřejnoprávní média.

Také proto jsou různá náboženská témata v těchto médiích – ČT a ČRo – diskutována výhradně hosty, kterým nečiní problém zastávat názor, že všechna náboženství, jsou-li dostatečně inkluzivní, jsou stejnou měrou hodnotná a pro společnost přínosná. A v tomto duchu pak rozhlasoví či televizní komentátoři hodnotí církve podle její přizpůsobivosti duchu doby.

Chcete-li se hlouběji seznámit s filosofickými příčinami neblahého stavu myšlení dnešních intelektuálních elit, pak vám vřele doporučuji důkladnou četbu knihy *V myšlenkovém světě Tomáše Halíka – Od modernismu k neomarxismu*, jejímž autorem je jeden z nejbystřejších filosofů naší doby Jiří Fuchs. Největší přínos této knihy ale nespočívá v zachycení různých Halíkových intelektuálních prohřešků, ale v objasnění myšlenkových principů, jež k jeho selháním vedou – omylů novověké filosofie, ústící v destruktivní relativismus, které si lidé jako Halík nekriticky osvojili.

Bude-li se církev, ve svém lidském rozměru, i nadále vyvíjet liberálním směrem, dnes v západní Evropě dominujícím (navíc jde o pohyb akcelerovaný revolučním pontifikátem římského biskupa Františka), stane se útisk křesťanů denní realitou i na našem kontinentu. Bude to nejen z rukou sekulárních liberálů, jimž se protíví morální a sociální učení církve, ale dříve či později i z rukou vyznavačů ideologie, která liberalismus pohotově nahradí. Vážným uchazečem o tuto výsadu je pochopitelně islám, migrující do Evropy pod záštitou autodestruktivního vyznání našich elit o rovnosti všech kultur.

Smíme snad doufat, že ještě není pozdě, že čas na nějaký pozitivní zvrat, i když je ho čím dál tím méně, stále ještě existuje. Nutným předpokladem jakékoli změny k lepšímu je ale správná diagnóza – léčit rýmu u pacienta, postiženého leprou, je ztrátou času. Nutným předpokla-

dem takové změny je rozchod s principy dnes vládnoucí doktríny sekulárního liberalismu a následný přechod k alespoň jiné formě demokracie, než je ta liberální, jak se o to pokoušejí v Maďarsku Viktor Orbán či konzervativní síly v sousedním Polsku.

Děkuji za pozornost.

Lukáš Lhoťan

nakladatel, spisovatel, publicista

Třetí vlna islamizace - historický kontext muslimské expanze v Evropě, důvody přitažlivosti islamismu, islamizace Evropy v kontextu vnitromuslimského vývoje

Milé dámy, vážení pánové,

úvodem bych rád poděkoval pořadatelům tohoto semináře za možnost vystoupit zde s příspěvkem na téma „islamizace Evropy ve vztahu k pronásledování křesťanů“. Bohužel bytí masová migrace muslimů do Evropy je společensky všeobecně známým faktem a uznává se i fakt, že tato migrace trvale a radikálně mění podobu evropské civilizace, pouze jedna jediná česká parlamentní strana o tomto problému hovoří trvale a pouze ona jej označuje za hrozbu a riziko. Ostatní parlamentní strany z levého i pravého spektra otevřeně deklarují, že s islámem a nárůstem muslimské populace nemají problém, s čestnou výjimkou pár poslanců a senátorů z těchto stran, kteří ovšem stojí na okraji oficiálního směru politiky svých stran. Prakticky řečeno všechny strany rezignovaly a smířily se s realitou multikulturní státní doktríny vnucené nám Evropskou unií a neziskovými organizacemi ovládanými lidmi smýšlejícími (neo)marxisticky.

A právě zde bych započal první část svého příspěvku. Pronásledování křesťanů muslimy je spojeno se třemi vlnami islamizace Evropy. Hovořím-li o třech vlnách islamizace, tak mám na mysli tato časová období:

První vlna se odehrála od počátku islámu v 7. století zhruba do 10. století a jednalo se hlavně o invazi muslimských armád do oblasti

Středozemního moře. Muslimové se pomocí válečných tažení dostali až do oblasti dnešní Francie a Itálie, oblehli i Řím. Tuto expanzi postupně ukončily vnitřní problémy islámského chalífátu (rozpad říše, občanské války, přílišná vzdálenost Evropy od středu říše). Tato první vlna islamizace zasadila zásadní ničivý úder antické evropské civilizaci, která byla soustředěna kolem Středozemního moře.

Muslimové během několika roků obsadili taková významná centra tehdejší evropské civilizace, jako byla egyptská Alexandrie, a hlavně zabránili mezinárodnímu obchodu korzárstvím na moři, kdy Evropa přišla o možnost obchodu a dovozu strategického materiálu pro komunikaci a záznamy – egyptského papyru. Byla to muslimská invaze, která nejen definitivně ukončila věk antiky, ale také uvrhla Evropu do staletí temna a způsobila katastrofální úpadek kultury a civilizace.

Druhá vlna islamizace od 14. století do konce 17. století souvisí s expanzí Osmanské říše, která nejprve obsadila původně křesťany obydlená území v Asii, aby poté pokračovala útoky směrem přes Balkán do střední Evropy. Tato druhá vlna islamizace byla definitivně zastavena bitvou u Vídně roku 1683, kdy se běh dějin otočil a muslimové byli postupně z Evropy vytlačeni. Hlavní zásluhu na tom měla aliance Ruska, Papežského státu a habsburské monarchie. Je třeba poznamenat, že zde při této druhé vlně islamizace byli velkými spojenci muslimské Osmanské říše nejen jejich křesťanští vazalové z Balkánu, ale například i Francie.

V obou těchto výše popsáných případech první a druhé vlny islamizace byli křesťané na dobytých územích muslimy pronásledováni například zákazy šíření křesťanské víry nebo vysokými daněmi, které mnohdy byly tak vysoké, že je nebylo možné vůbec splatit, až museli křesťanští rodiče některé své děti prodat muslimským otrokářům, aby muslimské vládě mohli zaplatit požadované daně, jinak riskovali mučení a smrt. Křesťanské děti byly také programově muslimy unášeny a nuceny ke konverzi k islámu. Nejde pouze o případ malých chlapců v případě janičářů v Osmanské říši, ale i dívek. Proto se v mnoha křesťanských komunitách pod nadvládou muslimů vžil zvyk tetovat dětem kříž na tělo,

aby v případě únosu a nucené konverze k islámu měly památku na své křesťanské rodiče. Zde bych se rád vyjádřil k snaze některých dnešních „odborníků“, záměrně dávám do uvozovek, protože se nechovají jako odborníci, ale chovají se jako užiteční idioti islamistů. Tito „odborníci“ na islám z řad religionistů a orientalistů se snaží útlak křesťanů pod nadvládou muslimů bagatelizovat a omlouvat tvrzeními, že vlastně křesťanští rodiče byli rádi, když jim muslimové kradli děti a násilím je islamizovali, protože jako muslimové měli větší šance na společenský úspěch pod nadvládou muslimů. Toto považuji za jedno z nejsprostějších obhajování zločinů proti lidskosti páchaných na křesťanech muslimy, které je možné dnes z řad českých a slovenských akademiků slyšet.

Třetí vlna islamizace se odehrává od druhé poloviny 20. století a na rozdíl od prvních dvou vln nemá násilnou podobu, ale je prováděná formou masové migrace a podporována multikulturalisty, hlavně socialisty a kapitalisty hledajícími levnou pracovní sílu. V některých zemích byla tato expanze islámu nepřímo podpořena i vládami skrze snahu získat obyvatele nahrazující pokles porodnosti kvůli udržení stávajícího ekonomického systému – hlavně důchodového systému. Nikdo tehdy příliš neřešil, jaký dopad to bude mít na danou zemi, protože mnohdy vlády neplánovaly, že by příchozí muslimští pracovníci zůstali natrvalo (Německo, Rakousko). Naopak v případě některých zemí (Francie, Anglie) se jednalo i o transfer obyvatel v rámci jejich koloniálních vztahů (například u Anglie Pákistán či Indie a u Francie Alžír).

Zde u třetí vlny islamizace bych se podrobněji zastavil. V Evropě je dnes jeden názorný příklad, jenž bohužel ukazuje, jak může vypadat budoucnost celé Evropy v případě pokračující muslimské migrace. Tímto příkladem je muslimský protektorát Kosovo, stvořený záměrnou politikou EU a NATO.

Kosovo kdysi obývali v naprosté většině křesťanští Srbové, ovšem pak se do Kosova začali stěhovat muslimští albánští imigranti, kteří postupně Srby přečíslili a poté rozpoutali teroristickou kampaň proti Srbům s cílem jimi osídlené území odtrhnout od Srbska, etnicky ho od Srbu vyčistit a trvale ovládnout. Což se jim nakonec s podporou EU, NATO

(a tedy i České republiky) povedlo. Tento scénář se může v budoucnu opakovat v dalších evropských zemích.

V případě muslimské migrace do Evropy je třeba si uvědomit, že podle americké organizace PewResearch Center mají muslimové větší porodnost než další světová náboženství. A důvod? Náboženství a sociální zvyky společnosti. Podívejme se na příklad Pákistánu. V roce 1947 měl zhruba 33 milionů obyvatel. Dnes má kolem 180 milionů. Tedy za necelých 70 let zhruba 6x více. Podobný enormní populační růst zaznamenaly také země jako Írán, Egypt, Saúdská Arábie apod. Většina těchto zemí se hlásí k islámu, byť k různým směrům. Tento údaj je velmi podstatný.

Dopady populační exploze jsou přelidnění, nedostatek obživy, nízká sociální a kulturní úroveň. Neschopnost najít práci a realizovat pokračování rodu. Propukání válečných konfliktů, růst napětí ve společnosti, náboženský fanatismus a závist/nenávist vůči úspěšnějším společnostem. Snaha migrovat, uprchnout do blahobytnější a bezpečnější části světa, kam jim je nejméně bráněno v příchodu – do Evropy.

Pokud bychom přistoupili na teorii socialistů, že muslimští imigranti plošně v dalších generacích potomků první vlny imigrantů omezují svou porodnost, pořád zde zůstává druhý důvod větší porodnosti – islámské náboženství. Faktem je, že i když muslimové svou porodnost v Evropě omezují, pořád je vyšší než porodnost původních bílých Evropanů.

Ale také je faktem, že rostoucí muslimská populace v Evropě není produktem ani tak porodnosti muslimských imigrantů, jako pokračující masové migrace muslimů do Evropy.

Tato migrace má několik podob:

- A) Masová migrace za příbuznými motivována hledáním lepších ekonomických podmínek než v domovské zemi.
- B) Slučování rodin, kdy za prvním migrantem přichází postupně další členové rodiny – sourozenci, bratřanci apod.

C) Manželství, kdy je v komunitě imigrantů podporované manželství mezi potomky migrantů a partnery z domovské země migrantů. Proslulí tím jsou hlavně Pákistánci v Anglii a Turci v Německu.

Evropská migrační krize: neobjevila se v roce 2015 a neskončila s rokem 2015. Bude se zhoršovat. Dnešní liberální demokracie nenabízí reálné řešení!

Příklad Německa: v roce 1922 bylo v Německu kolem 1 800 muslimů. V roce 1961 zahájilo západní Německo program přesunu tureckých pracovníků. V roce 2016 se odhaduje, že v Německu žije kolem 6 000 000 muslimů.

Muslimská populace v Rakousku: Roku 1983 bylo kolem 70 000 muslimů. Roku 2014 bylo kolem 600 000 muslimů. V roce 2014 z 81 722 narozených dětí v Rakousku mělo 11 029 muslimské rodiče. Tzn. 13,4 % narozených dětí. Podle Institutu demografie RAV bude kolem roku 2030 muslimů již 1 000 000 - tedy zhruba 10 % z budoucí rakouské populace. Odhad 2051 se již odhaduje okolo 1 600 000 muslimů, přibližně 14 až 20 % populace.

Odhady počtu muslimů v některých Evropských státech: Muslimové tvoří 90 % obyvatel Kosova, 70 % obyvatel Albánie, 40 % Bosny a Hercegoviny, 33 % obyvatel Makedonie, 18 % obyvatel Černé Hory, 10 % až 15 % obyvatel Ruska, 12 % obyvatel Bulharska, 9 % obyvatel Francie, 6 % obyvatel Nizozemska, 5 % Dánska, kolem 4 % obyvatel Švýcarska a Rakouska, 3 % až 4 % obyvatel v Řecku a téměř 3 % obyvatel Spojeného království.

Možné hrozby islamizované Evropy: Protože muslimské země mají jinou společenskou a psychologickou strukturu, je víc než logické, že narůstající počet muslimů v Evropě bude mít postupně vliv na proměnu evropské, a tedy i české společnosti a zákonů. Bude se tak ovšem dít postupně v řádu desetiletí, a tak to nebude tak radikální, jako kdyby změna proběhla třeba z roku na rok.

Již dnes můžeme pozorovat postupné společenské změny. V lokalitách s velkou koncentrací muslimů dochází k útokům na ženy nedoručující muslimské zvyky (zahalování apod). Mediálně jsou také známy

kauzy nucených sňatků, vražd ze cti apod. Jsou to muslimské komunity, jenž jsou dnes nejvíce zodpovědné za nárůst antisemitismu a útoků na židy, dochází také k projevům nenávisti vůči křesťanům apod. Byť jde v současné době o projevy společenské a individuální, s nárůstem muslimské populace bude docházet i k upravování zákonů.

Chtěl bych zde zdůraznit, že pro muslimy zastávající ortodoxní stanoviska jsou dnes největšími spojenci socialisté, kteří útočí na křesťany (zejména na ty konzervativně smýšlející) s cílem zničit konzervativismus při budování nového evropského socialistického systému. Příkladně to můžete vidět na Evropských lidovcích, kteří jsou mnohdy víc nenávistní ke konzervativním hodnotám než samotní socialisté či muslimové.

Ale zpět k tématu. Ze všech těchto změn jsou pro nás nejhorší změny zákonů a ty povedou k následujícímu: Ortodoxní islám neuznává rovnost všech lidí a naopak je postaven na kastovním systému.

Na prvním místě jsou muslimové, ti mají jasně daná práva a povinnosti a jsou vládnoucí kastou v islámské společnosti.

Na druhém místě jsou židé a křesťané, kteří jsou vystaveni diskriminaci, nemají plná práva, ale jsou v určité míře tolerováni, pokud se podřídí nadvládě muslimů. Ukázkou diskriminace je to, že mají zakázáno veřejně hlásat svou víru, nesmí svědčit proti muslimům, nesmí urážet islám a Mohameda (pokud to udělají, pak je okamžitě musí muslim, jenž je svědkem této jejich činnosti, zabít). Pokud muslim zabije žida či křesťana, nesmí být za to potrestán smrtí (pokud je usvědčen jiným muslimem, svědectví židů a křesťanů není možné) apod.

Na třetím místě jsou ateisté, vyznavači jiných náboženství, než je křesťanství či judaismus, například hinduisté, buddhisté, uctívající přírodních náboženství. Tito lidé v ortodoxním islámu nemají žádná práva. Bud' utečou z území pod kontrolou muslimů, nebo přijmou islám, nebo budou muslimy zavražděni.

Nárůst muslimů v Evropě a fakt, že tyto komunity jsou stále více ovládány ortodoxním islámem znamená hrozbu budoucího uplatňování výše popsaných zákonů i v Evropě

Teď řeknu něco, co nebude mnoha lidem po chuti a možná je to naštvé, ale podle mě je absurdní dnes hovořit o tom, jak výše uvedenému zabrání nevpuštění muslimy do Evropy. Muslimové zde již dávno jsou, a to v takových počtech, že mají stále větší vliv na politiku, kulturu a vývoj v Evropě. Mohu-li si to dovolit takto říci, všichni se dnes nacházíme v historické době vzniku nové Evropy, která bude silně ovlivněná islámským náboženstvím, a je jen na našem postoji, jak moc bude islámská a jak moc bude ovlivněná dědictvím naší dnešní umírající evropské neislámské civilizace.

Je třeba si čestně říci, že pokud se v následujících letech v Evropě neodehraje něco podobného odsunu sudetských Němců z bývalého Československa či něco podobného židovskému holocaustu – tedy něco nelidského a v jasném rozporu s evropským humanismem, pak zde již miliony muslimů jsou a zůstanou a my musíme hledat způsob, jak oslabit pozice radikálních protievropských částí muslimské komunity. V tomto směru jasně odmítám appeasement současné levice a pravice ve vztahu k islámu a ignorování negativních částí islámského náboženství a kultury, jak to vidíme nejen zestary některých politiků, ale i akademiků.

Možnosti integrace migrantů v Evropě: Problém integrace je problémem islamizace a politického islámu. Muhammad Ajíd hovořil o dobytí Evropy skrze smíšená manželství s Evropankami a o plození dětí muslimy. „Dá-li Alláh, budeme po nich dupat našima nohama ... budeme s nimi plodit děti a ovládneme jejich země! My je (uprchlíky) pak seskupíme ve jménu Chalífátu. A řekneme Evropě: „To jsou naši synové! Nechte je na pokoji nebo k vám pošleme bojové šiky! A my vás, s Alláhovou pomocí, udupeme!“ (TheMiddle East Media Research Institute, Eurabia – mýtus nebo realita budoucnosti?)

Program integrace muslimských imigrantů znamená střet s islamisty. Cíle islamistů jsou:

- (Re)islamizace – islámská misie
- Navracení tzv. umírněných muslimů k ortodoxnímu islámu – tj. snaha zabránit jejich poevropštění
- Prosazení islámského práva šaría

– Podpora aktivit proti Izraeli, sekularismu, liberalismu, lidským právům a křesťanským církvím

V předchozích letech jsem měl možnost zúčastnit se projektu infiltrace německých mešit českou agentkou německého Úřadu na ochranu ústavy Hanou Křížkovou (dnes pracuje pro berlínskou organizaci AfD), jejíž zjištění potvrdila výše popsané záměry islamistů: bránit integraci muslimů do evropské společnosti a ovládnout muslimské komunity s tím, že islamisté vnímají střet s nemuslimskými Evropany jako nevyhnutelný a připravují se na něj a věří ve své vítězství.

Infiltrace mešit Hanou Křížkovou potvrdila naše informace z jiných zdrojů, že němečtí i čeští islamisté nevnímají jako největší nebezpečí aktivity antiislámských skupin a stran. Tito islamisté počítají s tím, že v demokratickém systému nejsou antiislamisté schopni zastavit masovou migraci muslimů a šíření islámu formou misie. Islamisté ovšem považují za největší hrozbu křesťanské církve a židovské intelektuály.

U křesťanských církví je potřeba zdůraznit, že velké církve typu katolické či historických protestanských církví nejsou islamisty a muslimy vnímané jako příliš velká hrozba hlavně kvůli ideologii mezináboženského dialogu a křesťanského neomarxismu, které misijní úsilí mezi muslimy vyměnily za vedení dialogu. Představitelem této ideologie křesťanského neomarxismu je například katolický papež František, který podle arabské verze BBC marockým katolíkům řekl, aby místo misie s muslimy vedli dialog, či český katolický kněz Tomáš Halík, evangelický farář Mikuláš Vymětal a další.

Pro islamisty ovšem představují velký problém a dnes jedinou skutečnou konkurenci malé křesťanské církve. Ty jsou dnes jedinými skutečnými ideologickými konkurenty islámu, protože konají mezi muslimy misii a na rozdíl od mnoha antiislamistických skupin a představitelů odmítají rasovou a etnickou nenávisť.

Proto je pro islamisty důležité podporovat mezi křesťany aktivisty a vůdce propagující odmítnutí misijní činnosti a její nahrazení vedením dialogu. Zároveň islamisté i mnozí muslimové vydávají publikace šířící

manipulace, lži a desinformace o křesťanství

s cílem odradit muslimy od zájmu o křesťanství a zároveň zasít desinformace i mezi nekřesťanskou evropskou společností. Příkladem mohou být aktivity českým státem registrované islámské náboženské organizace Ústředí muslimských náboženských obcí, která vydala řadu protikřesťanských a protizidovských knih a publikací, například:

- Ženy v islámu a ženy v židovsko-křesťanské tradici: Mýtus a realita
- Islám a křesťanství v Bibli
- Islám – hluboké nahlédnutí

K poslední jmenované napsal pochvalnou předmluvu orientalista Luboš Kropáček, kniha přitom obsahuje plno vyslovených lží a útoků na křesťanství a křesťany.

Jako příklad šíření protikřesťanských nálad mezi českými muslimy můžeme uvést případ bývalého duchovního pražské mešity a bývalého místopředsedy Muslimské obce v Praze Samera Shehadeha. Tento představitel české muslimské obce učil české muslimy například, že podle islámu: „Dítě má podle islámu náboženskou příslušnost toho z rodičů, který má správnější náboženství. Ačkoliv je správné náboženství jen jedno – islám – ostatní náboženství na tom nejsou stejně. Některá mají k pravdě blíže než ostatní. Pokud je tedy jeden z rodičů muslim, je dítě automaticky muslim.“

Co to znamená pro dítě zplozené muslimskými rodiči nebo českým muslimem a jeho českou nemuslimskou ženou? Znamená to, že takové dítě nemá svobodu víry a na území, kde platí islámské právo šaria, má být v případě konverze k jiné víře zabito, jak ukazuje náboženský edikt z egyptské univerzity al-Azhar, kde se hovoří o rozsudku smrti pro odpadlíka od islámu. Mimochodem tuto univerzitu al-Azhar někteří aktivisté mezináboženského dialogu prezentují jako centrum umírněného islámu ...

Podle Shehadeha také: „Islám dbá na to, aby v rodině vládl islám. Vzhledem k tomu, že v rodině by měl být dominantní muž, může být žena křesťanka nebo židovka, jelikož hlavní slovo má muslim, který rodinu vede k islámu.“

Mnohem závažnější ovšem je, že čeští muslimové vybízejí konvertitky, které před konverzí byly vdané, aby opustily své manžely nemuslimy, protože tak to chce Alláh: „Jinou otázkou je, když vdaná žena přestoupí na islám. Ve chvíli, kdy konvertuje, přestává být manželkou svého muže, pokud on není muslim. Nebylo by však moudré ho okamžitě opustit, a to zvláště, pokud je starý či nemocný a potřebuje její pomoc. Měla by se však před ním zahalit a nesdílet s ním intimní život a snažit se ho přivést k islámu. Pokud dojde po dlouhém snažení k přesvědčení, že její snaha je beznadějná, opustí ho, protože už není jeho ženou.“

Závěrem bych ještě rád zmínil náboženský edikt bývalého duchovního pražské mešity a místopředsedy pražské muslimské obce Samera Shehadeha, kterým potvrzuje názor, že v muslimské společnosti se nesmějí stavět kostely a synagogy: „Chvála Alláhu, islám zakazuje výstavbu kostelů, synagog a jiných neislámských chrámů a modliteben v islámských zemích, jelikož v těchto chrámech se lidé dopouští přidružení (širku), což je ten nejhorší hřích, kterého se člověk může dopustit. Jde tedy o věc horší, než je např. zakládání barů a nevěstinců. Na této věci se prakticky shodli všichni učenci islámu, což potvrzuje mj. i fatwa Stálé komise pro fatwu v Saúdské Arábii č. 21413 ze dne 1. 4. 1421 islámského letopočtu (3. 7. 2000).“

Situace v České republice

Islamistům se v České republice podařilo v 90. letech ovlivnit všechny zde existující islámské nadace a po změně zákona si také jako zatím jediní registrovali muslimskou náboženskou organizaci – Ústředí muslimských obcí v ČR (ÚMO).

Mešity jsou v Brně 2, v Praze taky 2 a několik modliteben, v Teplicích 1, v Karlových Varech a okolí 2 a 1 v Hradci Králové. Plus proměnlivý počet modliteben pronajatých jak hlavně pro lázeňské hosty, tak i studenty (například Liberec, Olomouc, Dubí, Klimkovice, Karviná – Dávkov). Všechny muslimské obce dnes mají islamistické rysy. Islamisté tak

dlouhodobě pro média a státní správu v ČR představují zástupce celé muslimské komunity v ČR.

Mimo kontrolu islamistů je pouze komunita tureckých muslimů v Praze, sdružující se v turecké modlitebně, která je pod vlivem islámského náboženského řádu Nakšbandíja a má vztahy s muslimy v Německu. Mimo hlavní proud stojí rovněž komunita šíitských muslimů v Brně a ka-zašských muslimů v Kolové u Karlových Varů.

Muslimů je v ČR odhadem od 20 do 50 tisíc. Při sčítání obyvatel se však přihlásilo k islámu 1921 osob. K islamistické organizaci Ústředí muslimských obcí se přihlásilo 1437 osob.

Ukázka vytváření paralelní společnosti

Dne 21. 4. 2012 proběhla porada shromáždění členů Obce. Níže jsou uvedeny nejdůležitější body, které byly probrány:

Islámská komise pro rodinu

Shromáždění bylo informováno o zřízení Islámské komise pro rodinu, jejímž cílem je řešení manželských problémů v muslimských rodinách v souladu s islámským právem

(Facebook.com – Muslimská obec v Praze)

Hlavní aktéři nepodporující integraci

WAMY The World Assembly of Muslim Youth, kombinuje vlivy Muslimského bratrstva se saúdskoarabským wahhábismem

FIOE - Federation of Islamic Organisation in Europe, organizace vzešlá z evropských buněk Muslimského bratrstva

FEMYSO - Forum of European Muslim Youth and Student Organizations, spolupracují hlavně pražští muslimové

Ambasády islámských zemí

Soukromé osoby

Zásadní problém integrace muslimů

Dnešní liberální demokracie nenabízí reálné řešení, jak čelit islamistům ve snaze bránit integraci muslimů. Islamisté využívají liberální demokracii ve svůj prospěch. Dokud jsou pro ně podmínky výhodné, respektují platné zákony. Až bude muslimů dostatek, může dojít ke zrušení liberální demokracie a nastolení islámské vlády.

„Demokracie je jen vlak, kterým cestujeme, dokud nedosáhneme svého cíle. Mešity jsou naše kasárna, minarety naše bodáky, dómy naše přilby a věřící naši vojáci.“ (Recep Tayyip Erdoğan, turecký prezident.)

Posledním bodem, o kterém chci mluvit, je téma, proč jsou islám a islamismus tak přitažlivé pro stále více Evropanů. Toto téma je velmi rozsáhlé a stále neprobádané. Bohužel není zde čas jít do podrobného popsání celého problému. Proto si dovolím odpovědět krátce a heslovitě s nadějí, že třeba někdy v budoucnu se uskuteční další seminář se zaměřením na toto téma.

Proč Evropané konvertují k islámu?

1. Konverze kulturní jako konverze vymezující se vůči současné podobě evropské, a tedy i české, společnosti. V případě kulturní konverze jde o konverzi lidí, jimž se líbí různé druhy kultur muslimských zemí. Tito lidé považují tyto muslimské kultury za lepší než kulturu, do níž se narodili. V případě konverze z důvodu vymezení se vůči současné podobě evropské společnosti je motivace obdobná. Velkou roli v tomto směru hraje propaganda muslimů prezentující v Evropě islámskou společnost jako pevnost tradičních hodnot – rodina, různé role mužů a žen, odmítání homosexuality, feminismu, LGBT, ateismu a konzumního způsobu života. Tyto konverze jsou jedny z nejčastějších a jejich počet stoupá.

2. Konverze náboženská ve smyslu hledání smyslu životní existence lidské bytosti. Těchto konvertitů k islámu je nejméně (samozřejmě, že vám každý konvertita k islámu bude veřejně tvrdit, že důvodem konverze je

jeho náboženská víra, ale hlubší analýza ukáže jinou realitu). Za 20 let, co studuji české muslimy, jsem potkal pouze dva konvertity, kteří měli reálně náboženské motivy.

Mezi nejčastější důvody, proč téma náboženství posiluje zájem kulturních konvertitů o islám, patří: Teologická jednoduchost islámu zakazující zároveň pochybování o správnosti islámu a vyžadující naprostou poslušnost muslima vůči koránu a znalcům islámu. Mešita je prostým objektem bez přepychové výzdoby a všichni muslimové, včetně teologů, jsou si rovni – absence elitářství, zdůrazňují, že jde o všeobecný popis islámského ideálu.

Toto vše je v kontrastu vůči přepychu a klerikální ustrnulosti velkých křesťanských církví, vyžadujících posvátnou úctu ke kléru, přepychově zdobeným a drahým kostelům v kombinaci a faktem, že křesťanství je redukováno na kulturní zkostnatělou úroveň. Podobný stav byl v křesťanských církvích při vzniku islámu. Konvertita – hledač Boha se pak cítí mezi muslimy jako mezi bratry, vnímá autentičnost, jednoduchost a prostotu islámu a je zbaven strachu z pochybnosti, když se islámu podřídí, a má naději na posmrtný život.

3. Konvertité hledající v islámu únik před svými hendikepy, frustrací apod. Tito lidé by nenašli seberealizaci či ukojení svých potřeb v křesťanství či jiném náboženství a nejlépe je naplňují mezi muslimy. Například sexuální frustrace – účastník v džihádu má v islámu povoleno vzít si ženy poražených nepřátel za sexuální otrokyně, má právo na kořist, je nejvíce oslavován v muslimské společnosti apod.

Jako příklad uvádím, že v křesťanství je nejvyšší idea nenásilí, obětování se za druhé, misionář má být připraven na krutou smrt, ideálem je mnich v ústraní žijící svůj život, protože křesťan věří v nebeské království a v to, že tento svět je v moci zlého. Naopak muslim věří v nastolení islámské ideální společnosti již zde na zemi, věří v to, že tento svět byl bohem koránu darován Mohamedovi a jeho následovníkům. Nejlepší muslim je mudžahedin vedoucí džihád za nastolení zákonů islámu na celém světě. A tak lidé toužící ukojit své touhy po publicitě, obdivu

a slávě volí raději konverzi k islámu. Díky konceptu fitra, tedy odpuštění všech činů spáchaných proti muslimům před konverzí k islámu, se tak muslimy nakonec stali i mnozí největší muslimobijci, když viděli sílu vzestupu islámu, a stali se z nich velcí bojovníci za islám. Například v době života Mohameda obyvatelé Mekky, či dnes se to děje na Západě.

Velkou motivací ke konverzi k islámu u tohoto typu konvertitů je také islámský náboženský antisemitismus, který je jedním ze zdrojů nacistického antisemitismu a těší se oblibě dnes i u evropské levice. A motivem bývá i nacionalismus. Zatímco křesťanství odmítá rasismus i nacionalismus, islám je umožňuje ve své specifické podobě. Ať již jde o rasismus maskovaný za nadřazenost muslimů nad nemuslimy (například Arabové vůči černochem a bělochem) či o nacionalismus maskovaný za rozpory mezi směry islámu (arabští sunnité proti perským šíitům či albánští muslimové vůči srbským křesťanům).

Islamismus neboli politický islám není ničím novým. Je to jen vyvrcholení určité větve interpretace islámu, která má kořeny v počátcích islámu a sebe sama vidí jako naplnění nejen toho, co učil Mohamed, ale i toho, co měl učit Mojžíš. Islamista tak vnímá sebe sama jako vykonavatele vůle Alláha, tak jako byli vykonavatelé boha Jahveho Mojžíšovi následovníci, a nastolení islámské vlády ve světě vnímá islamista stejně, jako dobývání Kanánu Mojžíšovými stoupenci. Protože islamismus, stejně jako biblický Mojžíš, vyžaduje slepou poslušnost islámskému bohu a jeho příkazům, zákazům a zbavuje tak jednotlivce morální odpovědnosti a dělá z něj pouze součást davu a vykonavatele vůle boha islámu, respektive jeho pozemských mluvčích – islamistických duchovních, proto je pro spoustu dnešních lidí islamismus a islám tak přitažlivým.

Opakem je křesťanství, které člověka nezabavuje jeho osobní odpovědnosti, ale vysloveně jej vybízí k hledání boží moudrosti a dává za příklad Ježíše zavrženého davem, jenž hledal moc, sílu a pozemský úspěch. Proto je pro spoustu lidí v dnešní nestabilní, nejisté době plné nejistoty, odcizení a nestálosti (rozvrat rodin, anonymita velkoměst, ztráta smyslu života, volání osobního svědomí zpochybňujícího život a činy jednotlivce) islám přitažlivý.

V předchozích okamžicích jsem vám zkráceně nastínil v bodech velice rozsáhlá témata a problémy spojené s islámem, muslimskou migrací a islamizací naší společnosti. Snad vás mé informace ponouknou k hlubšímu zájmu o tato témata a snad má přednáška byla aspoň trochu přínosná.

Děkuji za pozornost.

Mgr. Rafael Rafaj

publicista, spisovatel, ředitel Institutu národní politiky

Nežádoucí symbol křesťana v globální světovládě

Vážení přátelé, děkuji za slovo,

děkuji za možnost podělit se s Vámi o specifické zkušenosti nejen ze slovenské politiky, ale i o zkušenosti politických vězňů z doby socialismu, které mám tu čest zastupovat coby místopředseda organizace, která je sdružuje.

I nedávná připomínka 17. listopadu s tímto přímo souvisí. Chci se zaměřit i do vlastních řad, protože si myslím, že křesťanství a křesťan jsou skutečné pojmy úzce související s vlastenectvím, s konzervatismem, s hledáním identity a především s nikdy nekončícím hledáním zjevené pravdy.

Je dobré, abychom pojímali kriticky především sami sebe, protože já mám z obdobných vystoupení pocit, že především my sami jsme vinni za tento současný neutěšený stav. My sami sebe jsme opustili, a tím jsme dovolili to, co se momentálně děje. Nejen v Číně, v Iráku, v Nigérii, v Súdánu, ale i tady u nás v Evropě. Je to především naše vina.

Myslím, že by bylo potřeba, aby vzniklo nějaké hnutí statečných, kteří se nebudou bát říci, kde je pravda, a nebudou se bát, podobně jako se nebáli političtí vězni komunismu, postavit se na odpor vůči praktikám, kterými nám současný systém evokuje přímou podobnost s některými rysy totalitních režimů.

Máme prý být politicky korektní. Máme akceptovat určitou formu cenzury či autocenzury v médiích. Novináři vlastně dnes v podstatě ani nesmějí zprostředkovávat pravdivé informace, neboť tento systém si nepřeje z politických důvodů kritická slova na to, co se právě děje a vůči tomu, co on sám preferuje. Možná bychom se měli zamyslet nad tím, proč tomuto systému, který se nazývá liberální nebo liberálně-demokratický, nevyhovují státní a politické hranice, anebo hranice kultur, které se mohou vzájemně obohacovat. Proč mu nevyhovuje pluralita názorů jakožto jeden ze základů demokracie. Proč mu nevyhovuje absolutní svoboda slova.

Lidé přeci vždy v moderních dějinách bojovali za to, aby mohli říkat, co si myslí. Bojovali za to, aby mohli říkat, co je pravda. Demokracie je přeci o tom, aby se mohlo říkat, co si myslíme a většina pak rozhodne o tom, určí co je akceptovatelné.

My si nyní postupně zvykáme na čím dál větší teplotu, až najedou budeme uvaření jako ona pověstná žába v hrnci. Proč se toto děje a proč se to děje u nás v našich dvou republikách k třicátému výročí svobody?

Řekl bych, že křesťan má citlivě vnímat všechny tyto signály, protože to zlo, které útočí na křesťany, zároveň útočí i na vlastenectví, rodovou identitu a na další tradiční hodnoty. Takže - ne oni jsou vinni, ale my sami jsme vinni tím, že jsme jim to vlastně dovolili.

V očích našich protivníků jsme vinni už jen proto, že věříme v Ježíše Krista, našeho spasitele, proto jsme vinni, protože uznáváme vyšší autoritu, která nepochází od autority nějakého člověka. Někoho, kdo vymyslel nějakou ideologii, někoho, kdo nám nalinkoval nějaký scénář, podle kterého máme žít a podle kterého se řídí tento svět.

Bývalý sovětský politický vězeň Solženicyn říkal: „Národy jsou od Boha.“ A i když žil v nepředstavitelných podmínkách, nezapomněl na Boha a vyznal svoji pravdu o Bohu. A kdybychom se vrátili k hebrejským textům, tak je tam jedna zmínka o 72 archandělích jednotlivých národů. Národů jako společných a sdílených identit na této planetě.

Všimněte si, že nejdříve se zpochybňovalo vlastenectví, pak k tomu přibýly další nálepky jako šovinismus či xenofobie. Přesvědčili

nás, že máme národní cítění opustit a my dále opouštíme i čím dál více našich tradičních hodnot a jistot, na kterých jsme vyrostli. A to není jen generační konflikt.

My na Slovensku dnes máme jednu moderní ambiciózní progresivní politickou stranu, která se snaží ve společnosti o generační konflikt. My jsme ti staří nejen věkem, ale i názory, žijeme jen ve stereotypech. Máme tu dlouhodobě tři tradiční rody – mužský, ženský a střední. To je ale dle našich oponentů stereotyp, tak to přece není. Máme více rodů a identit, záleží na našem výběru a svobodné volbě...

Chci tím říci, že my nejsme jen v jedné, ale ve více válkách najednou. Tyto zmíněné progresivistické skupiny nás přesvědčují, že všichni jsme účastníky jakési hybridní války. Já si myslím, že těch válek je podstatně více. Snažil jsem se toto vše nějak definovat, abych se odlišil od mých předřečníků.

Myslím si, že 21. století je eskalací boje proti křesťanství. Takže kromě těch hybridních válek zde máme válku o symboly, kulturní válku, téměř občanskou válku, legislativní válku, politickou válku a nakonec i válku ideologickou, s cílem totálně změnit evropskou křesťanskou identitu, což je cílem všech těchto liberálů a progresivistů. Ať už politických stran nebo nevládních organizací, které jsou velmi štědře financované, zejména z veřejných rozpočtů.

Z té války o symboly, protože tam to začíná, jsem si vybral příklad z Bruselu, kde v roce 2012 nahradili tradiční vánoční stromek jakousi moderní sochou a protestující křesťany se snažili přesvědčit o tom, že to není útok na Vánoce, ale že socha je vlastně symbolem světla. Belgičané souhlasili s tím, že jim někdo vzal tradiční symbol Vánoc.

Náš básník Štúr řekl, že řeč je duchem. Proto tak lpíme na naší slovenštině, protože odráží duch národa. Takže ne Vánoční trhy, ale Winter pleasure – čili Zimní radovánky. O něco podobného se pokoušeli vládci už v komunistickém režimu. Takže tyto skupiny sice hovoří o hodnotách a právech, které si berou jako svou ideologii, ale ve skutečnosti naši vlastní identitu potlačují. Taktéž ve Francii odstranili sochu sv. Marie

z veřejného parku s argumentací, že to je náboženský symbol a nepatří do veřejného prostoru. Přitom je to evidentně i kulturní symbol. Křesťanství přece spoluvořilo i většinu kulturních slohů.

Ta druhá válka, která zde probíhá, je kulturní válka. Opět jako příklad uvedu Belgii, kde mladý křesťan v této souvislosti napsal, že začíná boj o to, jak označit Vánoce a tato diskuse současně vyvolala boj o identitu Belgie. Takže z našich tradičních symbolů a kultury, které považujeme na neměnné, postupně odhazujeme jejich jednotlivé vrstvy, které tvořily naše bytostné Já. Jako kdybychom loupali cibuli...

Nomen omen. Jméno je znamení. Přejmenovávají se hlavní křesťanské svátky ve školním i občanském kalendáři, ale má to jednu výjimku. Netýká se to islámských svátků, protože oni přece mají také právo zakomponovat si svoje náboženské svátky do našich institucí a muslimští žáci mají též právo tyto svátky vyznávat. Ale tam už nejde o jejich nivelizaci. Nevyžadujeme tam slovník politické korektnosti, např. přejmenování Ramadanu na hladovku.

Legislativní válka je mi jako exoslanci obzvlášť blízká. Vybral jsem si Itálii a metodu soudního aktivismu. My stále žijeme v představě, že demokracie je vůle většiny, ale ono to bohužel tak není. Dnes se víze toho, co je správné, toho, co se nejenom píše, ale i veřejně uznává a uzákoňuje, tak to je vůlí dobře organizované, dobře placené a dobře medializované názorové menšiny. Takže Evropský soud pro lidská práva rozhodl zakázat nošení křížků v italských školách. Podle tohoto soudu je samotný pohled na kříž omezením práva rodičů vychovávat děti podle svého přesvědčení. Přitom ale v italské Ústavě je jasně upravený vztah italského státu a Vatikánu. I my na Slovensku máme smluvně upravený vztah s Vatikánem.

Takže soud rozhodl, že právo rodičů bude negovat to, co je zakomponované v italské Ústavě. To, o čem rozhodli občané prostřednictvím svých volených zástupců jakožto o tom, co je jejich tradice a s čím se ztotožňují. A potvrdil to i průzkum veřejného mínění, ve kterém 84% Italů odmítlo rozhodnutí soudu a nepřálo si, aby symbol kříže byl vyjmut takovýmto soudním rozhodnutím z jejich škol.

V této souvislosti je třeba uvést, že již od 60. let minulého století se nezahajuje italské školní vyučování modlitbou a od 70. let minulého století se stala možnost jít na potrat výlučným rozhodnutím ženy.

Posledním takovýmto projevem soudního aktivismu, který rozhoduje za nás občany, je rozhodnutí soudu v americké Iowa v roce 2009, který uzákonil možnost sňatku mezi osobami stejného pohlaví. Občané s tímto rozhodnutím nesouhlasili.

Jaký je závěr? Antidemokratismus je charakteristickou linií soudního aktivismu. Jeho rozhodnutí jsou přitom v rozporu nejen s politickou vůlí, ale i s vůlí většiny občanů. Soudní moc, na kterou se občané spoléhají, a která má garantovat právo, svobodu, spravedlivé rozhodnutí, selhává, protože podléhá nátlaku ideologických aktivistických skupin.

Byl jsem členem slovenského parlamentu, když se přijímala Lisabonská smlouva poté, co neprošla tzv. Ústava Evropské unie. Jestli si vzpomínáte, tak nejdiskutovanějším tématem tehdy nebyly čtyři základní svobody – volný pohyb zboží, služeb, osob a kapitálu, možnost cestování, volného obchodu atd., ale to, jestli bude v preambuli této kvaziústavy zmínka o Bohu, která byla později zjemněna na zmínku o evropských anticko-židovsko-křesťanských kořenech.

To nebylo možné. Ani pojem tradice se tam neobjevil. Něco podobného naopak máme v naší slovenské ústavě, ale též v jakési soft verzi, protože když se tvořila Ústava tak byli u moci postkomunisté, takže to tam nemohlo být tak řečeno přímo. Máme tam jen zmínku o našich společných cyrilometodějských kořenech, na které se naše preambule odvolává.

Dalším příkladem tohoto aktivismu, jak Evropského soudu, tak i evropských poslanců je skutečnost, že několik ústav členských států Evropské unie, např. Irska, Bulharska, Itálie, Španělska, Řecka, Norska a Dánska obsahuje zmínky o tom, že veřejná moc zohledňuje náboženské přesvědčení části společnosti a uznává vztah spolupráce s katolickou církví. Podle norské Ústavy je evangelicko-luteránské náboženství dokonce přímo státním náboženstvím. To je pro nás nepředstavitelné.

Toto je samozřejmě rozhodnutí lidí. Je to tradice. Je to 1000 až 2000 let trvajících vývoj společnosti. A toto vše rozhodnutím poslanců anebo evropských soudců najednou zmizí. Takže jsme ve válce, protože někdo likviduje to, na co nemá právo.

Zajímavý je postřeh prof. Webera, vedoucího katedry Newyorské university, který uvedl: „Sekulární není synonymem pro neutrální.“ Navrhovaná evropská Ústava kázala kulturní pluralismus, ale ve skutečnosti aplikovala konstituční imperialismus, a otevřeně cenzurovala zmínky o náboženských kořenech v ústavách mnohých evropských států. Tento přístup se obrací proti nám a legitimizuje bezpráví.

Tento aktivismus se postupně implementuje i do poradních orgánů vlád a ministerstev, a progresivističtí aktivisté sledují, zda tvorba zákonů je v souladu s jejich názorem a ideologií.

Nedávno jsem si všiml zprávy, kterou publikovala BBC. Šlo o studii britského ministerstva zahraničních věcí o pronásledování křesťanů ve světě. A samotný ministr v této studii viní politickou korektnost z lhostejnosti Západu k pronásledování křesťanů ve světě.

To je to, čím jsem já začal. My sami si dáváme zbraně do rukou a střílíme na vlastní bratry. Garantem této zprávy byl biskup Truvo, který konstatoval, že „křesťanské pronásledování ve světě se dostalo na úroveň, která je blízká genocidě“. A, bohužel, po zveřejnění studie nedošlo ani ze strany médií, ani politiků k žádným, ani minimálním opatřením.

Je to smutné, protože vlády a parlamenty často reagují na různé, mnohem méně závažné, situace. My jsme ve slovenském parlamentu přijali usnesení ke 100. výročí arménské genocidy. Turecko sice vyhrožovalo, ale našli jsme odvahu a usnesení jsme přijali. Já osobně jsem inicioval usnesení o neměnnosti statutu srbské provincie Kosovo. Slovenská republika je mezi pěti státy Evropy, které neuznávají tzv. nezávislé Kosovo. Také jsem byl iniciátorem deklarace o neměnnosti Benešových dekretů. Takže, když politici chtějí, tak dovedou prosadit věci klíčové pro společnost.

Měli bychom se zbavit pocitu implementované viny. My nejsme vinni za všechno zlo na světě. Jistě, existují rozdíly mezi Severem a Ji-

hem, ale existují i rozdíly mezi Západem a Východem. Vinili jsme snad my Západ z toho, že jsme tu žili 40 let pod komunistickou vládou? Že naše Československo bylo v 30. letech 20. století ekonomicky před Rakouskem - a dnes jsme na míle za ním? Neudělali jsme to, že? A proč tedy přijímáme deklaraci o tom, že přijímáme naši vinu? To znamená, že utíkáme. My už utíkáme z tohoto boje a agresor tak dosáhl svého.

Opouštějí nás naši politici i novináři. Já jsem vystudoval žurnalistiku. My jsme se ještě na škole učili, že jsou dva druhy informování – objektivní a neobjektivní. Poznali jsme to v minulém režimu. Věděli jsme, že je třeba číst mezi řádky.

Po revoluci fungovaly na Slovensku stranické noviny. Byla i média „pronárodní“ a „křesťanské“. Jaká je dnes situace? Nemáme tato média. Neexistuje relevantní deník, který by prezentoval konzervativní názory. Je to samozřejmě naše chyba. Nenašli jsme sponzory, nemáme oligarchy. Nebereme dotace z Evropské unie.

Zavedl se zde určitý systém informování, který nemá daleko k nepokryté manipulaci. A ten se dnes uplatňuje i vůči nám. A znamená to - informovat tak, aby se čtenář, posluchač či divák dostal do stadia nenávisti k popisovanému člověku, politikovi, subjektu, organizaci. To je cílem. Vyvolat negativní emoce. Dnes tak vlastně žijeme v negativistickém světě.

Reprezentuji bývalé politické vězně i jako syn politického vězně, který bojoval za právo a spravedlnost a snažil se odhalovat pokřivenou podstatu totalitního režimu. Já jsem přesvědčený o tom, že naší úlohou by mělo být nedopustit návrat totality, přestože ona už k nám kráčí. Nedávno byl u nás váš exprezident Václav Klaus a ten vzpomínal, že naše národy mají obrovský náskok před západními společnostmi v tom, že díky naší identické a autentické zkušenosti s fašismem a s komunismem máme jakési senzory a dovedeme vycítit, co je totalitní, co je lživé a kdo a kdy nám vnucuje cizí vůli.

Myslím, že toto bychom si neměli nechat vzít, a v rámci skupiny V4 bychom neměli ztratit odvahu hovořit o tom, že král kdesi v Bruselu, zahalený královskou aureolou, je vlastně nahý. Víme to zejména my, kteří

jsme prožili komunismus, pronásledování, cenzuru a vnucování jednoho správného názoru.

Naším hlavním tématem dnes je pronásledování křesťanů. Křesťanské náboženství, které se této agendě nevěnuje, musí být vystavené výsměchu.

Je třeba si v této souvislosti vzpomenout i na autora Pravidel radikálů Saula D. Alinského, který v podstatě sestavil metodiku a návod pro všechny budoucí progresivistické aktivisty, pro všechny ty, kteří zpochybňují naše kulturní a estetické stereotypy, vlastenectví, patriotismus, to, že si myslíme, že život vzniká pouze ze spojení muže a ženy. Toto není náhoda. Toto je cílená válka proti našemu civilizovanému světu a proto, jak řekl současný papež, je to válka ideologická. Já doufám, že tuto válku o naše srdce, o naše touhy, o naši identitu vyhraje.

Děkuji za pozornost.

„O tom proč tu jsme, o tom jakému tlaku čelí námi společně sdílené hodnoty, které mají své kořeny ve velké míře v křesťanství, většině z vás vyprávět nemusím. Ten hlavní problém je, že to, o čem tu budeme mluvit, velká část Evropanů jako problém nevidí, naopak spolu s odvěkými nepřáteli křesťanství a evropské civilizace se na likvidaci naší kultury s chutí a radostně podílejí.

Na jedné straně ignorují ideologii islámu, která zcela nepokrytě v teorii i v praxi popírá lidská práva, svobody a demokracii, a na straně druhé ve jménu obrany, demokracie a svobody likvidují všechny oponentní názory a jejich nositele. Paradoxně se tak na společné frontě ocitli ortodoxní feministky, radikální gayové či ekoteroristé spolu se zabijáky gayů a zotročovateli žen.

David Curry, prezident americké organizace Open Doors, která monitoruje pronásledování křesťanů, označil křesťany za „nejvíce pronásledovanou skupinu na světě“ Doslova hovoří o „epidemii únosů, znásilnění, bití a mučení“

Křesťanství a křesťané jsou dnes druh určený k vyhubení. To je ta špatná část poselství dneška. Ta lepší je v tom, že křesťanství a křesťané jako víno pod tlakem vydávají ze sebe to nejlepší. Hodnoty, které přineslo křesťanství, tedy tolerance, humanita, nebo třeba oddělení víry od vládnoucí moci, jsou hodnoty, které lze potlačovat a popírat, ale už nikdy nikomu se nepodaří definitivně zašlapat je do zapomnění. A je jen na nás do jaké míry je my budeme ochotní a schopní ubránit.“

Z úvodního slova Tomia Okamury

